

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 276 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 23 de març de 1995

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 44

SUMARI

El debat del punt setzè de l'ordre del dia, primer que es transcriu, s'inicia a dos quarts de cinc de la tarda.

Proposició no de llei sobre la inclusió de la Tarragona romana en la declaració de Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO (Reg. 23969) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació i posició: *Sr. Reguant (M) (p. 6718), Sr. Ros (P) (p. 6718), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6718), Sr. Bargalló (ERC) (p. 6718), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6719) i Sr. Grau (CiU) (p. 6720).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 6720).*

Proposició no de llei sobre la construcció dels tallers de l'Institut Josep Irla i Bosch, a Malgrat de Mar (Maresme) (Reg. 22866) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Sr. Bargalló (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6721).

Proposició no de llei sobre la commemoració del cinquantè aniversari del lliurament a l'Organització de les Nacions Unides del document ApeHació a les Nacions Unides en nom de Catalunya i la difusió d'aquest (Reg. 22890) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bosch (ERC) (p. 6721).*

SUMARI (2)

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Vila i Foruny (CiU)* (p. 6722).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M)* (p. 6723), *Sr. Ros (P)* (p. 6723), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6724) i *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 6724).

Posició del grup presentant: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 6725).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6725).

Proposició no de llei sobre les ràdios lliures (Reg. 22919) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6725).

Proposició no de llei sobre les ràdios lliures (Reg. 23669) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6726).

Posició conjunta dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 6727), *Sr. Ros (P)* (p. 6727), *Sr. Elena (S)* (p. 6727) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 6728).

Votació conjunta: *rebutjades per 10 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció* (p. 6728).

Proposició no de llei sobre els criteris de distribució de subvencions a les associacions d'estudiants (Reg. 23166) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació i posició: *Sr. Elena (S)* (p. 6729), *Sr. Reguant (M)* (p. 6729), *Sr. Ros (P)* (p. 6729), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6729), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6729) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 6729).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6730).

Proposició no de llei sobre la revitalització del tir amb arc (Reg. 23197 i 23360) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6730).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Terradellas (S)* (p. 6730).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 6731), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6731), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6732) i *Sr. Micaló (CiU)* (p. 6732).

El president intervé per fer un aclariment respecte a la intervenció del Sr. Riera i Gassiot (IC) i aquest li respon (p. 6732).

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M)*, *que retira els apartats 2 i 3 de la Proposició* (p. 6732).

Votació de l'apartat 1: *aprovat per unanimitat* (p. 6733).

Proposició no de llei sobre la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les emissions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Reg. 23419), sobre la creació dins de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió d'una comissió d'estudi dels continguts de les programacions de ràdio i de televisió (Reg. 23421) i sobre l'elaboració dels Estatuts de redacció dels serveis informatius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Reg. 23422) (Punts vuitè, desè i onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ferran (S)* (p. 6733).

Proposició no de llei sobre la creació de la Institució del Defensor del Televident i el Radiooïdor (Reg. 23420) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Torrent (S)* (p. 6735).

Posició conjunta dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 6735), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6736), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6737), *Sr. Codina (CiU)*, *respecte als punts vuitè i novè de l'ordre del dia* (p. 6738), i *Sr. Castellnou (CiU)*, *respecte als punts desè i onzè* (p. 6739).

Votació de les proposicions corresponents als punts vuitè, novè i onzè de l'ordre del dia: *rebutjades per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 6741).

Votació de la proposició corresponent al punt desè de l'ordre del dia: *rebutjada per 9 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció* (p. 6741).

Proposició no de llei sobre l'edifici del Col·legi Públic Bisbat d'Egara, de Terrassa (Vallès Occidental) (Reg. 23668) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6741).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 6742), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6742), *Sr. Cadevall (S)* (p. 6742) i *Sr. Giménez (CiU)* (p. 6742).

Votació: *rebutjada per 8 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció* (p. 6743).

Proposició no de llei sobre programació radiofònica i televisiva d'informació de la realitat multicultural de Catalunya i de la solidaritat internacional des de Catalunya (Reg. 23673) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Rodri (ERC) (p. 6743).

Posició dels grups: Sr. Ros (P) (p. 6744), Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 6744) i Sr. Codina (CiU) (p. 6744).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per demanar una precisió al Sr. Codina (CiU) (p. 6744), i aquest li respon (p. 6745); finalment, el Sr. Rodri retira la Proposició no de llei (p. 6745).

Proposició no de llei sobre l'edició en llengua catalana del document del permís de conduir, de la llicència de ciclomotor, del permís de circulació dels vehicles i de tots els impresos de procediment sancionador (Reg. 23943) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Vila i Foruny (CiU) (p. 6745).

Posició dels grups: Sr. Ros (P) (p. 6745), Sr. Bargalló (ERC) (p. 6745) i Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 6746).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6746).

Proposició no de llei sobre el Col·legi Públic Verd, de Girona (Reg. 24414) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 6746).

La substanciació del punt dissetè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 44 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

El debat del punt setzè de l'ordre del dia, primer que es transcriu, s'inicia a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix la sessió el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i del secretari, Sr. Giménez. Assisteixen la Mesa el lletrat Sr. Muro i la lletrada Sra. Folchi.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Bota, Sra. Bruguera, Sr. Busquets, Sr. Campuzano, Sra. Capell, Sr. Castellnou, Sr. Grau, Sr. Jané, Sr. Micaló, Sr. Salvatella, Sra. Sanabra, Sr. Codina (en substitució del Sr. Varela), Sra. Vidal, Sr. Vila i Foruny i Sr. Vila i Giró, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Abelló i Alfonso, Sr. Cadevall, Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Elena, Sr. Ferran, Sr. Sobrequés, Sr. Terradellas i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Bargalló, Sr. Bosch i Sr. Rodri (en substitució del Sr. Carod-Rovira), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; Sr. Ros (en substitució del Sr. Pujol i Folcrà), pel G. P. Popular, i Sr. Reguant, pel G. Mixt.

Proposició no de llei sobre la inclusió de la Tarragona romana en la declaració de Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO

Passaríem ara al punt tres de l'ordre del dia, que de fet és el punt número 16. Faríem la intervenció per ordre de menor a major; per tant, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Només, senyor president, per dir que, havent assumit el contingut de l'exposició de motius i les seves conclusions finals, doncs, reiteradament ratificar-me en la signatura que en el seu dia vaig fer, per entendre que queda prou explicitat en l'exposició de motius.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Popular...

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular ha defensat sempre el reconeixement de la protecció, la conservació i la difusió del coneixement del patrimoni cultural com a obligacions fonamentals que tenen els poders públics. A Tarragona, com a altres indrets de Catalunya, amb una alta densitat de patrimoni cultural, les diferències polítiques entre les administracions territorials, estatals, autonòmica i local han provocat una duplictat d'esforços, la qual cosa encara és més greu si tenim en compte les modestes dotacions pressupostàries en joc. Entenem que aquesta manca de diàleg entre les administracions pot tenir un important cost per al nostre patrimoni. D'aquí la importància de la creació d'un consorci d'arqueologia que permetés una major coordinació institucional i un aprofitament més racional dels recursos de les administracions públiques amb competències en la protecció i el foment del patrimoni cultural de la ciutat de Tarragona.

Ha estat, al nostre entendre, un greu error introduir elements polítics en l'organització dels grans conjunts monumentals. En el cas del conjunt arqueològic de la comarca del

Tarragonès, la qualitat de les restes conservades exigeix un tractament diferenciat. Certament es podria dir que una cosa és la titularitat i una altra la participació en la gestió. En el fons és una qüestió conceptual: existeixen o no valors patrimonials que ho són en el conjunt de la cultura espanyola? Nosaltres creiem que el conjunt monumental de l'antiga Tàrraco, com passa amb Empúries, per exemple, ha de tenir també un valor per al conjunt de l'Estat (*remor de veus*), i que no pot reduir-se a un problema intern...

El Sr. PRESIDENT: Un moment, si us plau. Prego silenci...

El Sr. ROS: ...de la nostra comunitat. Per tant, el vot favorable del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Té ara la paraula l'illustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. D'entrada, dir que compartim del tot l'exposició de motius, que no és el punt que se sotmet a votació, i que, pel que fa a la Proposició no de llei, hi estem totalment d'acord.

I començaria defensant el punt segon: «Instar el Govern de la Generalitat a donar suport, si s'escau, a dur a terme aquelles accions necessàries per tal que la Tarragona romana sigui inclosa en la declaració de Patrimoni de la Humanitat per part de la UNESCO». Ens sembla molt clar. Insisteixo aquí en un argument que va fer servir el diputat senyor Jaume Sobrequés en la darrera reunió de la Comissió de Política Cultural, després de la intervenció del senyor Guardans, de dir que aquí es tracta no solament de fer declaracions polítiques, sinó de fer efectiu allò que declarem i de posar tots els mitjans perquè això sigui així.

Pel que fa al primer punt de la Proposició no de llei, nosaltres no hem presentat esmenes i, per tant, no tindríem tampoc dret a defensar una redacció diferent. Ens fa, de tota manera..., no ens acaba d'agradar aquest plantejament de «constatar la gran importància humana i monumental de la Tarragona romana». És a dir, no sabem si sense l'acumulació d'adjectius quedaria més clar: «constatar la gran importància de la Tarragona romana»; ja s'entén que és humana, monumental, històrica, social, artística, etcètera, etcètera. (*Pausa.*) Aquí em diu, en tot cas, el senyor Bargalló que es recomana de substituir «la gran importància humana i monumental» per «la gran importància *cultural* de la Tarragona romana», que proposen els serveis de la cambra. Hi estic absolutament d'acord, i, en tot cas, confesso que això ens ho acaben de passar, no ho havíem llegit, i preferim molt més el redactat que proposen els serveis assessors de la cambra. Per tant, havent dit això, el nostre vot serà encara un vot molt més clar, perquè això de diferenciar entre «humana» i «monumental», quan en tants casos les persones humanes són monumentals, se'ns feia una mica difícil.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies, illustre senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostès saben que no és costum d'aquest diputat florir literàriament les seves intervencions, ni tampoc

és costum d'estar més estona del que és estrictament necessari, però em perdonaran perquè aquesta Proposició no de llei, que aquest diputat va tenir l'immens plaer de poder signar, és, d'una manera o altra, una proposició no de llei estrictament especial i distinta de les altres; no només perquè serà aprovada —que ja és dir—, sinó, a més a més, perquè toca una fibla territorial digna de prendre en consideració, aquesta especial importància.

El patrimoni de la Tarragona romana —que, com vostès recordaran, és una cosa que és del peatge de Martorell en avall—, el patrimoni de la Tarragona romana sovint més oblidat del que es mereixeria, sovint un buit entre aquest centre que s'ho menja tot i aquell sud valencià que de tant en tant cal recordar, doncs, és una de les peces més importants del patrimoni d'aquest país, perquè ens recorda un passat anterior al país, en si mateix, però un passat absolutament lloable, i és, segurament, també, una fita de futur molt important.

A més a més, la Tarragona romana, que és un concepte molt més ampli que el de la ciutat de Tarragona..., en l'exposició de motius resta molt clar que quan aquest Parlament aprovarà una proposició no de llei sobre la Tarragona romana està parlant d'allò que en l'època dels romans era la ciutat de Tàrraco i que en aquests moments és en més d'un terme municipal: és, per exemple, el mausoleu de Centcelles, a Constantí; la villa de Callipolis, a Vila-seca; la villa dels Munts, a Altafulla; la villa del Moro, a Torredembarra; l'arc de Berà, a Roda de Barà... Evidentment, un patrimoni que és, en la seva gran majoria, el que és actualment la ciutat de Tarragona, però un patrimoni que manté aquesta concepció comarcal, real, de territori. I, a més a més, perquè el concepte de Tarragona com a patrimoni és un concepte molt llunyà. El senyor Lluís Ponç d'Icard, amb el qual m'hi lliga una trajectòria professional casual, però m'hi lliga, en el segle XVI, en el seu llibre *Les grandeses de Tarragona*, és el primer a parlar de les restes romanes de Tarragona com a patrimoni, és el primer que té aquesta concepció. Podríem trobar moltes cites d'escriptors romans que parlen de la Tarragona romana, però ells no parlen de patrimoni: parlen de realitat urbana, de realitat domèstica i quotidiana, i, en canvi, el senyor Ponç d'Icard, al segle XVI, en un llibre que escriu en català i que, ai las!, ha de publicar en castellà immediatament, i no en surt la versió catalana fins fa menys de vint anys, doncs, és el primer a parlar d'aquesta concepció patrimonial i és també el primer a parlar d'aquesta concepció supraterritorial.

Voldríem, però, que aquesta aprovació d'avui no quedés aquí; voldríem que el Govern —com sabem que ho farà— ho aprovi; voldríem també que l'Estat —com sabem que ho farà— hi doni el seu suport, i voldríem també que la UNESCO —com també sabem que ho farà— ho acabi resolent així. Però voldríem que, a més a més, doncs, s'esmercin els esforços necessaris, humans i institucionals, perquè aquest patrimoni monumental de la Tarragona romana, que és a l'alçada dels patrimonis romans més importants de tota la Mediterrània, comenci a florir d'aquell esllanguiment his-

tòric, i que els diputats i les diputades ho van poder veure, a peu, el dia que aquesta Comissió ho va visitar, van poder comprovar com casos com el del teatre són d'una urgent, necessària readequació, d'un urgent i necessari treball.

En tot cas, deia, avui ho aprovarem, i en som molt satisfets: farem cas al Lluís Ponç d'Icard, que ja ho deia al segle XVI —més val fer-li cas en el XX, abans que en el XXI. I hi insisteixo: demanaria que quan es traslladés aquest acord al Govern es clarifiqués al Govern això que hem volgut dir aquí des del Parlament, que la Tarragona romana era, per orgull de Tarragona, una cosa que anava molt més enllà de l'estricta capital, i que la capital ho és perquè té un territori, i que el territori no existiria si no tingués aquesta capital.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Abelló té la paraula, pel Grup Socialista.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també en nom del Grup Socialista mostrar la satisfacció perquè va ser possible aprovar..., serà possible d'aquí a uns moments aprovar per unanimitat una proposició no de llei que va ser signada en el seu moment per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Jo crec que a diferència del que ha passat en una altra cambra no gaire lluny d'aquí, aquí des del primer moment vam considerar que aquesta qüestió havia de ser treballada per unanimitat i, per tant, la Proposició no de llei ja va ser feta amb aquesta intenció.

I jo crec que això és important, perquè vostès, senyores i senyors diputats, si ho recorden, no fa gaires mesos en aquesta mateixa Comissió ja vam discutir tot el que afectava la gestió, la restauració i la conservació, precisament, del patrimoni de la Tarragona romana —com deia el senyor Bargañó, en un sentit molt més ampli de l'estricta de la ciutat de Tarragona.

En aquell moment, el Grup Socialista, que va tenir el recolzament de la major part de grups parlamentaris d'aquesta cambra, plantejava la necessitat que es creés algun organisme —nosaltres fèiem la proposta d'un consorci d'arqueologia— per tal que totes les iniciatives que anaven en la direcció d'aquesta restauració i d'aquesta gestió poguessin treballar conjuntament. I, per tant, en el moment en què nosaltres aprovem aquesta Proposició no de llei ens estem molt, a tots nosaltres; fonamentalment s'obliguen les administracions, perquè és indubtable que, per concedir que una ciutat o una part de la ciutat sigui patrimoni de la humanitat, vol dir que s'han de fer moltes inversions, vol dir que hi ha d'haver una gestió, una restauració i una conservació dels diferents monuments de la Tarragona romana i dels seus museus exemplar. I, per tant, des d'aquest punt de vista és indubtable que en els propers mesos i en els propers anys hi haurà d'haver un esforç en aquesta direcció.

També és important que plantejem el que representa aquesta Proposició no de llei que aprovarem d'aquí a uns moments. És indubtable que, perquè acabi aprovant la UNESCO una qüestió tan important com el patrimoni de la humanitat, que no es concedeix així com així, ha de co-

mençar per una iniciativa que lògicament ha de ser de l'ajuntament més afectat, de la ciutat; després, és indubtable que hi ha d'haver una actitud activa per part del Consell Executiu, i més en concret de la seva Conselleria de Cultura, perquè indubtablement el Consell de Patrimoni a nivell estatal pren les seves resolucions al voltant de les propostes que neixen de les diferents comunitats autònomes —i és cert que en la darrera que hi va haver l'any 89, en la proposta que hi va haver en aquell moment no estava inclosa precisament aquesta proposta de la ciutat de Tarragona, i, per tant, això voldrà dir fer un altre plantejament nou, que és indubtable que nosaltres estem convençuts que recollirà—; finalment, és evident que el Consell de Patrimoni haurà de decidir, i finalment la UNESCO.

Per tant, no hi ha dubte que estem amb un treball laboriós, però que indubtablement l'aportació que avui fa el Parlament de Catalunya és important, i aquesta sens dubte ha estat la voluntat de tots els grups polítics signants d'aquesta cambra, que finalment aquesta fos una decisió que es prengués per unanimitat.

Res més, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Ara, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Grau.

El Sr. GRAU: Gràcies, senyor president. Bé, a l'exposició de motius de la Proposició no de llei explicàvem la història i el procés que per si ja justifica la Proposició; no ho llegiré, perquè veig que tots els diputats ho coneixen, i per no allargar-me, però ara sí que definiria més detalladament, però amb brevetat, el conjunt del patrimoni que contempla el text de la Proposició.

El patrimoni arqueològic de Tarragona, avalat per la seva història, ve condicionat per la civilització romana, des de la muralla romana —segle III a II abans de Crist—, de la qual se'n conserva més d'un quilòmetre envoltant la part alta, fins als edificis més d'espectacles: el circ, del primer segle després de Crist, un dels més ben conservats d'Europa; el teatre, del primer segle abans de Crist, i l'amfiteatre, del segle segon després de Crist; passant per les restes del conjunt monumental del fòrum provincial, fins i tot dins d'una complexa xarxa de canalització d'aigües; els monuments funeraris de la torre dels Escipions, i Centcelles, i el Mèdol, pedrera romana, amb l'obelisc central de setze metres, convertida avui en un paratge boscós.

Però l'extens patrimoni de Tarragona no s'acaba en l'època romana, sinó que més enllà es reforça en l'època medieval amb la catedral, síntesi i exponent de la integració en un sol conjunt de les vicissituds històriques de la ciutat: edificada en part sobre murs romans de la zona del culte del segle I després de Crist, és un dels millors exponents de la transició del romànic al gòtic, complementat amb capelles laterals per construccions pertanyents a estils ben diversos; la catedral per si sola i com a conjunt monumental, a part del seu mobiliari, custodiat en part pel Museu Diocesà, ja mereixeria la consideració de patrimoni de la humanitat. A

recer de la catedral, diverses construccions són mostres de cada moment històric: les esglésies de Santa Tecla Vella i de Sant Pau, romàniques, l'antic hospital de Santa Tecla, del segle XII, únic exponent a la regió del romànic civil, i, dins l'amfiteatre, la basílica visigòtica i l'església romànica del segle XII.

Museogràficament, la Tarragona romana queda explicitada en el Museu Arqueològic Nacional de Tarragona —un dels més importants de l'Estat en el seu gènere—, el de la Necròpolis i el recentment creat Museu de la Romanitat, ubicat en la torre romana de Pilat i les voltes del circ romà.

Tarragona ens mostra en l'actualitat l'exemple paradigmàtic de la superposició d'una ciutat medieval i moderna en la que fou una capital romana: el circ i el fòrum provincial del segle I després de Crist són part del casc antic, i les seves estructures i murs es conserven fins a l'alçada del segon pis d'algunes cases. Tarragona disposa d'un dels conjunts funeraris més extensos i de major relleu de la tardo-romanitat: la necròpolis paleocristiana, conjunt d'enterraments d'àmplia tipologia que ara se sumen a la recentment descoberta basílica i conjunt de culte del Francolí.

Però si Tarragona necessita protecció és principalment per ser un dels major jaciments arqueològics de l'Estat, que genera tota una problemàtica específica en troballes, principalment pel que fa l'època romana. El conjunt monumental de Tarragona, font inesgotable d'estudi i recerca per als investigadors, té, però, la sort de poder compatibilitzar-se amb una ciutat moderna i amb òptimes perspectives de desenvolupament, que li han de permetre la integració de la seva identitat històrica i arqueològica en un entorn urbà. D'altra banda, l'Ajuntament de Tarragona està preparant un extens projecte que servirà per a la presentació documental i gràfica per acompanyar a la Proposició en el moment que sigui sol·licitat i que sigui aprovada.

Després d'aquests mots caldria..., en aquests moments quedaria demanar el vot positiu, però no cal, doncs; després de les manifestacions de tots els grups parlamentaris, i en nom del nostre Grup de Convergència i Unió, els agraeixo el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Abans de passar a la votació, per tant, llegiríem quin seria el text, acollint-nos a les correccions lingüístiques: «El Parlament de Catalunya constata la gran importància cultural del conjunt monumental de la Tarragona romana, que hauria d'ésser considerada com a patrimoni de la humanitat», i «afirma»...—per comptes d'«afirma», «manifesta»—«que hauria d'ésser considerada...» Aquestes són les dues propostes de normalització lingüística. I finalment es recomana dir: «sigui declarada patrimoni de la humanitat per la UNESCO.»

Per tant, aniríem a votar el text amb les correccions lingüístiques que acabo de llegir. Hi ha cap inconvenient?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest text ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Proposició no de llei sobre la construcció dels tallers de l'Institut Josep Irla i Bosch, a Malgrat de Mar (Maresme)

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la construcció dels tallers de l'Institut Josep Irla i Bosch, a Malgrat de Mar, que ha presentat Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. El 26 d'octubre de 1994, quan vam presentar aquesta Proposició no de llei, era cert que era molt urgent la necessitat d'iniciar la construcció dels tallers de maquinària d'aquest institut. Per sort, pocs dies després de la presentació d'aquesta Proposició no de llei, des del Departament d'Ensenyament es van començar a realitzar totes les tasques necessàries perquè això fos possible, la qual cosa ens permet amb molt de plaer, avui, dir que retirem la Proposició no de llei, perquè ara, en aquests moments, no té cap finalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre la commemoració del cinquantè aniversari del lliurament a l'Organització de les Nacions Unides del document «Apel·lació a les Nacions Unides en nom de Catalunya» i la difusió d'aquest

El punt quart, que és el cinquè de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre la commemoració del cinquè aniversari del lliurament... (*remor de veus*), però, del cinquantè aniversari del lliurament a l'Organització de les Nacions Unides del document «Apel·lació a les Nacions Unides en nom de Catalunya» i la difusió d'aquest, presentada pel diputat senyor Xavier Bosch. El senyor Xavier Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'abril de 1945, a les acaballes ja de la Segona Guerra Mundial, sota el patrocini dels Estats Units d'Amèrica, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, el Regne Unit i la Xina, es van reunir representants de cinquanta estats a San Francisco -Califòrnia, Estats Units- per assentar les bases del que seria pocs mesos més tard, amb la signatura de la Carta fundacional, l'Organització de les Nacions Unides.

Mentrestant, a Catalunya es patien els efectes més virulents de la dictadura franquista, amb milers de perseguits i empresonats i desenes de milers d'exiliats, a Europa i a Amèrica fonamentalment. El Govern de Catalunya formalment havia estat dissolt i els seus membres dispersats. Final-

ment, el president de la Generalitat, Lluís Companys, havia estat detingut per la Gestapo, lliurat al règim franquista i afusellat el 15 d'octubre de 1940 a Barcelona.

Per als catalans a l'exili la reunió de San Francisco va significar l'esperança que la lluita de les grans potències contra Hitler i Mussolini continuaria també contra Franco i es propugnaria a l'Estat espanyol el retorn de la democràcia i, ensems, la recuperació dels drets de les nacions històriques. A l'empara d'aquesta voluntat i apellant a la intenció de la nova organització d'esdevenir àrbitre en els conflictes que es produïssin arreu del món, diversos catalans a l'exili, membres de la delegació dels Estats Units del Consell Nacional Català i, literalment, «en nom del poble de Catalunya, la veu del qual es troba silenciada», i amb el suport exprés de desenes d'organitzacions de catalans d'arreu del món i de la clandestinitat interior, presentà a les potències patrocinadores el document «Apel·lació a les Nacions Unides en nom de Catalunya».

L'apel·lació, redactada en anglès, comença amb la següent introducció: «Als Estats Units d'Amèrica, al Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, a l'URSS i a la República de la Xina, patrocinadors de la Conferència de les Nacions Unides sobre organització internacional, San Francisco.

»Com sigui que Catalunya, malgrat la seva present subjecció a Espanya, és una nació ben definida, com ho prova la seva història i les característiques ètniques, el seu idioma propi, la seva literatura i cultura, les seves lleis específiques, els seus costums i les seves tradicions i, sobretot, la seva present voluntat i desig de recobrar la seva sobirania nacional; com sigui que Catalunya, pel fet de no ser reconeguda com a nació, no es pot unir a les Nacions Unides ni declarar la guerra a cap potència de l'Eix i així ésser admesa a la Conferència de San Francisco; com sigui que Catalunya, pel fet d'estar ocupada per les forces feixistes del general Franco, no pot proclamar el seu estat bel·ligerant *de facto* contra l'Eix, ni poden ésser reconeguts oficialment el gran nombre dels seus fills que lluiten actualment en els exèrcits de les Nacions Unides; com sigui, d'altra banda, que les institucions legals representatives de Catalunya han deixat d'existir, puix que el seu president, Lluís Companys, fou executat per Franco, i el seu govern democràtic, abolit i dispersat; per tant, nosaltres, en nom propi, com a membres del Consell Nacional Català, Delegació dels Estats Units, en nom dels 75.000 catalans organitzats a l'hemisferi americà, i en nom del poble de Catalunya, la veu del qual es troba silenciada, demanem als patrocinadors de la Conferència de San Francisco que, ateses les circumstàncies especials i la posició única de Catalunya, atès que Catalunya és una de les poques nacions europees els drets nacionals de les quals no han estat encara reconeguts, Catalunya sigui considerada com un cas especial i, atès que no pot estar representada ni efectivament prendre part en les tasques de la Conferència, li sigui permès de presentar i registrar la present apel·lació a les Nacions Unides davant els seus representants a San Francisco.» El text estava signat a Nova York, el 14 d'abril de 1945,

pels senyors Josep Carner-Ribalta, Josep Maria Fontanals i Ventura Sureda.

La conclusió del document presentat a San Francisco acaba amb les següents conclusions: «En resum, Catalunya demana a les Nacions Unides: a) que el seu retardat cas d'alliberació nacional sigui, des d'aquest moment, posat a l'ordre del dia com un cas que necessita immediata atenció; b) que la seva reclamació d'autogovern sigui registrada per a solució immediata sota els principis i les clàusules de la Carta de l'Atlàntic, independentment de qualsevol solució política que sigui plantejada per a Espanya; c) que la seva posició dins de l'organització política d'Espanya sigui decidida per Catalunya mateixa, a través de plebiscit dels catalans nacionals, després de ser reconegut el seu estatus de nació; d) que qualsevol altra desavinença o disputa entre Catalunya i Espanya sigui sotmesa per ésser oïda davant el Consell de les Nacions Unides o la Cort Internacional de Justícia. En sotmetre aquesta reclamació d'alliberament nacional davant d'aquesta conferència i davant l'opinió pública internacional, Catalunya espera justícia de les Nacions Unides.»

Amb la voluntat de recordar aquest fet com es mereix, i amb motiu del seu cinquantè aniversari, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta la següent proposició no de llei: «Amb motiu de la commemoració del cinquantè aniversari del lliurament a l'Organització de les Nacions Unides del document «Apellació a les Nacions Unides en nom de Catalunya», en tant que iniciativa unitària i reivindicativa dels catalans antifranquistes per restaurar la democràcia i els drets nacionals al nostre país, i el compromís de col·laboració amb els objectius marcats a la Conferència de San Francisco del març del 1945, el Parlament de Catalunya: manifesta la seva voluntat que aquest fet d'importància dins la nostra història recent sigui commemorat al més alt nivell i divulgat entre els nostres ciutadans; insta el Govern a organitzar-ne els actes institucionals, d'estudi i divulgatius, els quals han de consistir, almenys, en l'edició d'un facsímil del document d'àmplia distribució, un acte acadèmic, una commemoració institucional el dia 14 d'abril de 1995, la confecció d'una exposició itinerant i l'edició de material pedagògic per a les escoles.»

Això ho vam presentar al registre d'aquesta cambra el dia 24 d'octubre del 94, amb motiu del quaranta-novè aniversari de la Fundació de les Nacions Unides.

Senyores diputades, senyors diputats, cinquanta anys després d'aquell fet, el cas de Catalunya continua pendent. Malauradament, l'organització de les Nacions Unides durant aquests anys no ha estat precisament un model d'imparcialitat en els conflictes ni un exemple d'eficàcia a l'hora de pacificar els contendents de les guerres que, amb l'excepció d'una nova guerra d'abast mundial, no han faltat durant aquests darrers cinquanta anys. Malgrat això, l'essència i l'esperit que va portar a la fundació de l'Organització de les Nacions Unides continua vigent, com també continua vigent l'esperit i la voluntat d'aquell grapat de catalans que en èpoques negres de la nostra història van girar els ulls cap aquell

embrió d'organització mundial i hi van dipositar les seves esperances.

Aquest esperit encara és viu a Catalunya i no som pocs els qui encara esperem l'ocasió històrica per fer un pas cap endavant, cap a la plena sobirania. I no renunciem a l'esperança que algun dia no llunyà els organismes internacionals com les mateixes Nacions Unides assumiran el nostre cas i començarem el procés que culmini amb la presència d'un nou estat, el català, com a membre de l'Assemblea de les Nacions Unides.

La voluntat d'obertura i d'atenció cap als esdeveniments exteriors i la voluntat de participar-hi activament era patrimoni dels nostres antecessors i continua sent patrimoni de molts catalans i catalanes en l'actualitat. Per aquests motius, demano als grups parlamentaris el vot favorable a la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. A aquesta Proposició no de llei s'hi han presentat dues esmenes pel Grup de Convergència i Unió. El senyor Vila té la paraula per defensar-les.

El Sr. VILA I FORUNY: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré la defensa de les esmenes i al mateix temps la posició del nostre Grup respecte a la Proposició no de llei.

Bé, com molt bé ha dit el diputat senyor Bosch en la lectura de la llarga exposició de motius, l'acte que es va produir, de la presentació a la Conferència de San Francisco d'aquest document, l'Apellació a Catalunya a les Nacions Unides, és un acte important dintre del que és la història de Catalunya, la història podríem dir-ne ignorada de Catalunya —molt pocs dels nostres conciutadans tenen coneixement d'aquests esdeveniments. Més que, potser, de la història de Catalunya, hauríem de dir que és de la història dels catalans, en aquest cas, la història de la diàspora que precisament en aquests moments va ostentar la representació de Catalunya, que estava absolutament emmordassada sota el franquisme.

L'emigració catalana va ser molt més important del que la gent correntment avui dia es pensa. L'any 1939, quan les tropes franquistes van entrar a Catalunya, en uns quinze dies, aproximadament, des de finals de gener fins al dia 12 de febrer, van sortir de Catalunya uns 450.000 ciutadans: 450.000 ciutadans d'un país que aleshores en tenia tres milions és un percentatge molt important.

Aquests exiliats, que van anar a raure primer a França, mal acollits en camps de concentració, que no tenien res més que el sostre i el cel per habitatge, després es van poder anar distribuint per diversos països del món, i a Londres, que havia acollit molt pocs exiliats però una elit important, quan França va ser envaïda per les tropes alemanyes i els intents de l'exili d'organitzar-se, i concretament el Govern català..., el president Companys ja havia donat la idea que s'havia de constituir un Consell Nacional Català que fos una representació més àmplia de tots els catalans que estaven a l'exili i que representaven la veu de Catalunya ofegada en

aquells moments, més àmplia del que podia representar el mateix Govern de la Generalitat. Quan les tropes alemanyes van envair França, com deia, van ser els exiliats de Londres els que van assumir la representació de tot l'exili català i van constituir el que després se'n va dir el Consell Nacional Català de Londres, però no era de Londres, sinó que era el Consell Nacional Català que actuava a Londres, tenint en compte que a Londres, en aquells moments, hi actuaven gairebé els consells nacionals de tots els països que estaven sotmesos a les invasions de les tropes..., en fi, de les tropes alemanyes, italianes..., en fi, de les tropes feixistes.

Quan, al final de la guerra, es van constituir les Nacions Unides a la Conferència de San Francisco, el Consell Nacional Català de Londres va delegar en la delegació dels Estats Units perquè fes aquesta apel·lació, de la qual ens han informat correctament. Evidentment, com també se'ns ha dit, no va ser ben acollida, com tantes altres vegades: els intents de Catalunya —com de tots els pobles sotmesos— per fer-se escoltar internacionalment no acostumen a ser ben acollits, però és un fet important, perquè una altra vegada van donar fe de la voluntat de ser dels catalans, i la voluntat de ser dels catalans, de ser com a nació, és allò que fa que realment Catalunya sigui una nació i que Catalunya continuï sent i existint.

Per tant, nosaltres estem, com a grup, completament d'acord que aquests fets es divulguin i siguin més coneguts pel conjunt dels nostres conciutadans, però hem presentat dues esmenes perquè ens sembla que la Proposició no de llei entrava en una casuística massa detallista i, en tot cas, ens sembla que és millor deixar a criteri del Govern com ha d'organitzar aquesta commemoració i aquesta divulgació.

La primera esmena es refereix al primer punt. El primer punt deia que: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva voluntat que aquest fet, d'importància dins la nostra història recent, sigui commemorat al més alt nivell i divulgat entre els nostres ciutadans.» Nosaltres diem que sigui commemorat «institucionalment», no diem a quin nivell, perquè «al més alt nivell», doncs, també..., que sigui commemorat «institucionalment», en comptes de «al més alt nivell». I en el punt segon, on es diu que «insta el Govern a organitzar els actes institucionals, d'estudi i divulgatius, els quals han de constituir, almenys, en l'edició d'un facsímil de document d'àmplia distribució, un acte acadèmic, una commemoració institucional el dia 14 d'abril, la confecció d'una exposició itinerant i l'edició de material pedagògic», nosaltres ho reduïm a dir: «insta el Govern de la Generalitat a realitzar les accions pertinents per tal d'assegurar-ne la commemoració i la divulgació.» Hi ha una d'aquestes coses que es demanaven que realment seria difícil, perquè que la commemoració es faci el dia 14 d'abril de 1995, tenint en compte que és Divendres Sant, no seria un dia massa adient, i, de la mateixa manera, ens sembla que fixar massa les pautes en què ha de consistir no correspon.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb l'aprovació, però deixant al lliure arbitri del Govern en què ha de consistir aquesta commemoració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passaríem ara als posicionaments: en primer lloc, el senyor Reguant, pel Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Per posicionar-me en aquesta Proposició no de llei.

És una proposició no de llei important, perquè recull un document important, també, però que cal puntualitzar tot d'una, que en el seu context tingué un valor que es donà per unitari, però que cal puntualitzar i matisar amb claredat. És a dir, quan..., quan el document aquest es forneix és l'any 45; en aquest any 45 l'exili ja havia patit el seu asil, l'estava patint, de manera molt important, però a l'interior de Catalunya escamots del Front Nacional, escamots de la CNT i del Partit Comunista havien deixat la seva sang travessant la barrera pirinenca. I això és una cosa que cal tenir en compte, perquè massa sovint se sublimen actes importants, documents importants, com és aquest, però no es fa cap tipus de menció a gent que, amb altra percepció de la realitat i de transformar-la, havien assumit uns rols de molt més elevat risc, i a voltes..., no vol dir que el document no els englobi també a ells, però crec que valia la pena explicitar això.

Em sembla també que instrumentalitzar un document històric al cap de cinquanta anys s'ha de fer de la manera —des del meu punt de vista— de l'esmena convergent, i no d'una altra manera. Entenc que la Proposició no de llei té, per mi, el punt més important quan diu de fer facsímils de reedició d'aquest document, perquè és molt escàs, és veritat, i és molt important de tenir-lo a mà, però tota l'altra càrrega que hi ha com de manteniment d'un sentiment patriòtic, d'un abandament inqüestionable i de manera molt important, jo crec que això cal matisar-ho molt, perquè l'exili i la situació que es va crear després de perduda la guerra, després que els 450.000 travessessin la Jonquera i la barrera pirinenca, doncs, té molts i molts matisos. Silenciar-ho seria un error, i per això em semblava que havia d'anunciar el vot a favor de la commemoració del document, però fent aquests precisions, encara que hagin estat breus, però que crec que no les podia callar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor Ros té la paraula, pel Grup Popular.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per principi, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a tot el que sigui recuperar per a la memòria històrica del nostre país la lluita en favor de la llibertat i de la democràcia. Més enllà de les circumstàncies puntuals que varen justificar aquesta apel·lació, i que entenem que estan clarament superades en la Catalunya actual, creiem que és positiu fer-ne un recordatori. L'evidència de la victòria aliada va despertar en les forces democràtiques unes esperances que després es varen anar diluint, i aquest manifest del Consell Nacional de Catalunya, com va ser també el Manifest de Lausana, del mateix any, de don Juan de Borbón, eren exemples d'una voluntat de construir la convivència entre els espanyols, sobre la base

de la superació dels odis de la Guerra Civil i la recuperació de les llibertats democràtiques. Quan es parla de crisi de valors públics és bo recordar i tenir com a punts de referència persones que en condicions molt precàries varen ser coherents i fidels al seu compromís polític, guiant-se no per raons de poder o econòmiques, sinó per una vocació altruista que els portà a l'exili, a viure aquest exili amb moltes dificultats.

Per tant, votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei, tot demanant al Govern que doni un sentit ampli a aquestes commemoracions, recollint l'esforç de tots els grups i organitzacions que treballaven per la reconstrucció de la democràcia. Aquestes commemoracions haurien de servir de referència a les futures generacions de catalans per entendre la crueltat de la nostra Guerra Civil i la importància que ha significat per al nostre país recuperar la democràcia sense traumes ni violències. És important recordar el nostre passat, sempre que aquest recordar es faci en favor de la convivència entre tots els ciutadans, mirant de tancar les ferides obertes en aquest passat, sense revengismes i, sobretot, tenint com a punt de referència l'aposta que vàrem fer l'any 1978.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros.

Abans de continuar, recordo a les il·lustres senyores portaveus i als portaveus que, si necessiten aigua, al capdavant de la mesa de la Presidència hi ha aigua.

Continuem amb el posicionament: el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president, tot recordant-li que l'aigua és un bé escàs a Catalunya, i, per tant, no n'hauríem d'abusar. (*Rialles.*)

El nostre Grup donarà suport a la Proposició no de llei, tant si el Grup proponent accepta com si no ho fa les esmenes del Grup majoritari. I ho expliquem senzillament perquè ens trobem ara que, aquests mesos, aquesta primavera del 95, es commemoraran molts fets que tenen a veure amb tot allò que passava fa cinquanta anys. És a dir, el mes de maig hi haurà un seguit d'actes en què parlarem de què va significar el final dels camps d'extermini nazis; aquests dies estem celebrant que fa cinquanta anys va ser assassinada la família d'Anna Frank —és a dir que per molt poques setmanes no van poder explicar després, en llibertat, el que significava aquell diari que s'ha convertit en un clàssic dramàtic del que ha estat el segle XX—, i, alhora, és important intentar explicar què va significar des del primer moment la resistència, tant a l'interior de Catalunya com a l'exterior de Catalunya.

Han tornat a aparèixer darrerament alguns llibres sobre la resistència a l'interior de Catalunya. Continuem considerant que són llibres massa restrictius, que només parlen d'una certa resistència i no parlen d'altres: per exemple, el diputat que els parla, aquests dies, treballant en el que va ser la xarxa de les biblioteques populars que eren de la Generalitat, i que van passar a ser de la Diputació de Barcelona, ens trobem ja als anys 42 i 43 un seguit de propostes de les biblioteques, més o menys d'estranyis, per a organitzar actes culturals en favor del català o de les llibertats, etcètera —ho

repeteix, d'una manera molt casolana i molt domèstica. Però, sobretot, en el grup de l'exili és importantíssima aquesta reacció. Justament aquests dies, i tot resseguint tot el treball dels catalans del Grup de Sabadell a Xile, la publicació o el coneixement d'aquesta proposta del 14 d'abril de 1945 de Carner-Ribalta, Fontanals i Ventura Sureda a les Nacions Unides té un efecte impressionant entre els exiliats, que consideren molt important que hi hagi un fòrum internacional que permeti parlar de Catalunya. Per exemple, una de les primeres reaccions que es produeix entre el grup de Xile és anar a parlar amb Pablo Neruda, explicar-li que ha estat assassinat el president de Catalunya, Lluís Companys, i és a partir d'això que Pablo Neruda escriu la *Oda en la muerte y la resurrección de Luis Companys*, que és traduïda a més de setanta idiomes i que es converteix en un element per a explicar que hi havia un lloc en un racó d'Europa que es deia Catalunya, i que Catalunya tenia una autonomia, i que el president de Catalunya va ser assassinat justament en aquell moment.

Per tant, tot el que siguin aquests actes de recordatori en un país que pot córrer, com d'altres països, cap a l'amnèsia, ens sembla d'una oportunitat total, tot i que en l'exposició de motius hi ha una expressió que sempre, en aquesta declaració a les Nacions Unides..., ja va ser objecte de crítica per part, ho repeteixo, del Grup de Sabadell a l'exili xilè, que és que Catalunya sigui considerada com un cas especial. Els dic que els pot resultar interessant saber que en aquells moments aquesta expressió, que Catalunya sigui considerada com un cas especial, ja va ser objecte de molts acudits per part del Grup xilè, apareguts a la revista *Germanor*, etcètera, i diuen: «Només falta que encara ens declarin com un cas especial, que tota la vida hem estat un cas especial.» Com que al cap de cinquanta anys molts consideren que continuem essent un cas especial, trobo que és molt bo que, d'una manera institucional, se celebri que som un cas especial.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Voldria dir, d'entrada, que dono per reproduïdes les paraules que s'han expressat amb antelació, pels qui m'han precedit en l'ús de la paraula, en relació amb la significació d'aquest document. És evident que gairebé mil anys d'història i quaranta anys de dictadura —i, a més, una història accidentada i molt sovint desgraciada— ens permetrien un llarg i inacabable recorregut de documents, proclames, manifestos, reunions, organismes que d'alguna manera o altra han anat posant pedres —pedres, en el bon sentit— per a bastir, per a construir allò que és la Catalunya d'avui.

Els amics d'Esquerra Republicana, que hi tenen una explicable afecció, a aquesta mena de recorreguts, avui ens brinden l'oportunitat d'adherir-nos a una commemoració d'un document important en aquesta direcció, un document que no s'ha d'ignorar, que s'ha de situar en el seu context històric —i és veritat, aquí ja s'ha dit—, és a dir que, llegit amb els ulls d'avui, sembla difícil de voler-lo extrapolar a

les circumstàncies polítiques actuals, i algunes coses potser no les diríem com les van dir aquests catalans que ho van redactar, per exemple. Fins i tot hi ha una frase que jo crec que és desgraciada, en l'apellació, quan parla que Catalunya té una història i unes característiques *ètniques* definides: és una expressió lamentable. Que vagi per endavant que el vot socialista no té res a veure amb aquesta expressió —cosa que estic segur que també compartiran altres grups d'aquesta cambra. Vull dir que convé que fem, una mica, abstracció de la literalitat del document i tinguem present el context històric.

Dit això, tenint en compte aquestes consideracions, en la mesura que s'ha parlat també que el que avui volem refermar és un esperit i una voluntat genèrica que podem compartir àmpliament els diputats d'aquesta Comissió, és en aquest sentit que nosaltres estem a favor de votar-la. I estem a favor de votar-la, també —com ha dit també abans algun altre diputat—, tal com l'ha esmenada Convergència i Unió, perquè pensem sincerament que el detallisme amb què és formulada la segona part de la Proposició no de llei probablement no és el to adequat per a una declaració del Parlament, i, en canvi, el Govern ja trobarà la manera oportuna de divulgar i commemorar adequadament aquesta celebració.

Per tant, explicat d'aquesta manera, anuncio el vot favorable del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara el Grup d'Esquerra Republicana, per a pronunciar-se sobre les esmenes: el senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. D'entrada, dir que, òbviament, si ara haguéssim de redactar aquest document de nou el faríem diferent, el document; o sigui, quan redactem el proper document per a les Nacions Unides serà, evidentment, diferent i d'acord amb les circumstàncies del moment en què es redacti. Però això no treu que s'hagi de commemorar amb tots els ets i uts, i recordar..., i evidentment sempre posar-ho en el context del moment, que em sembla que en la meua introducció ja he procurat deixar-ho ben clar.

També voldria dir que el detallisme amb el qual vam proposar el text de la Proposició no de llei era perquè hi ha una certa malfiança, que no sé d'on ve, sincerament, però no ens acabem de fiar del que pot fer el Govern amb un tema com aquest, i, per tant, vam pensar que el millor seria dir-li detalladament què és el que volíem que fes. Però, com que el Grup de Convergència i Unió se n'ha adonat, que el que volíem era dir-li al Govern el que havia de fer, ha fet l'esmena. De totes maneres, dic d'entrada que l'acceptarem; que, evidentment, preferim que s'aprovi solemnement i per unanimitat aquesta Proposició no de llei i aquesta declaració, encara que sigui amb un contingut lleugerament diferent al que nosaltres havíem proposat, però sí que voldria dir —i en tot cas que quedi en la confiança de l'interior d'aquesta Comissió— que sí que demanem que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, aprofitant les seves privilegades relacions amb el Govern, procuri que aquesta commemoració tingui un cert pes i un cert renom, perquè hi ha moltes maneres de commemorar les coses: n'hi ha algunes

que són amb molt de pes i amb molt renom, i d'altres que són molt discretes, per no dir gairebé clandestines. La clandestinitat es va acabar fa molts anys; demanem, doncs, que el Govern, demanem públicament que el Govern faci els actes que d'acord..., cregui convenient de fer, però que siguin amb la màxima rellevància possible per a commemorar aquest cinquantè aniversari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a votar el text amb les esmenes incorporades.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El text ha quedat aprovat per unanimitat.

Proposició no de llei sobre les ràdios lliures

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. En tot cas, demanaria si hi hauria cap inconvenient d'agrupar el punt cinquè amb el punt tretzè, bàsicament pel Grup de la majoria, si és que ha de... No hi ha cap inconvenient? (*Pausa.*) Per tant, doncs, el punt cinquè és d'Iniciativa per Catalunya: l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Jo, precisament, pensava demanar la possibilitat de defensar alhora aquests dos punts, i, si hagués estat aquí el senyor Ernest Benach, com que va demostrar en la sessió plenària..., precisament del 6 d'octubre, però de 1994, que sabia moltes més coses que el diputat que els parla sobre ràdios lliures, li hauria demanat que fos ell qui fes l'explicació i així me l'hauria estalviat a mi.

Aquesta Proposició no de llei sobre ràdios lliures, per fer justícia, hem de dir que ve d'una interpellació que va formular el diputat Joan Ignasi Elena —quan encara no estava en estat d'excepció pre-nupcial, com està ara— el mes de juny, i la Moció subsegüent, que va defensar en el Ple del mes d'octubre, en el primer Ple, i que aleshores la Moció subsegüent no va comptar amb el suport dels vots de la majoria i, per tant, no va ser aprovada; al cap de dos dies, si no ho recordo malament, al Col·legi de Periodistes de Catalunya va haver-hi un debat sobre el mateix tema, en què van participar gent de tots els grups polítics d'aquesta cambra, i va ser justament a partir de les paraules que es deien en aquell debat per part dels grups que jo vaig pensar que tot el que s'havia dit allà, per tant, si no havia comptat, per no sé quines raons, amb el suport en el plenari del Parlament, a través de la Moció subsegüent a la interpellació del senyor Joan Ignasi Elena, comptaria amb el suport de tots els grups parlamentaris, perquè, en tot cas, el que havien dit en la reunió del Col·legi de Periodistes als representants de ràdios lliures és el que nosaltres tractem de resumir en aquesta Proposició no de llei.

El text de la Proposició no de llei ens parla de «reconèixer públicament les aportacions culturals, socials i associatives de les ràdios lliures»; punt número 2: «Demandar al Govern de l'Estat que posi en marxa els mecanismes que permetin, al més aviat possible, la legalització de les ràdios lliures a tot l'Estat»; tres: «Establir uns criteris clars i públics per a la concessió d'emissores de radiodifusió educatives i culturals d'àmbit local»; quatre: «Paralitzar el tancament d'emissores de radiodifusió de tipus educatiu i cultural d'àmbit comunitari mentre no hagin estat definitivament legalitzades» —saben que a partir de les primeres sancions va haver-hi un seguit de ràdios lliures que es van autoinculpar dient que no estaven d'acord, evidentment, amb aquelles mesures sancionadores i que el que volien era ser aviat o legalitzades o definitivament condemnades, però que, en tot cas, s'expliqués per quina raó podien ser condemnades.

He citat abans el senyor Benach. En un dels moments de la seva intervenció en la sessió plenària del 6 d'octubre diu una cosa que em penso que és important reproduir aquí —i no sé si, en tot cas, el senyor Bargalló, que després parlarà en nom del seu Grup i del senyor Benach, ho repetirà—, diu: «Una ràdio lliure es defineix per tot un seguit de conceptes, que, evidentment, són opinables, però que d'entrada n'hi ha uns de comuns i clars; per exemple, la gestió i propietat comunitàries per part de col·lectius, com poden ser associacions culturals, associacions juvenils, la finalitat dels quals és precisament la creació d'un mitjà de comunicació independent de qualsevol altre organisme o institució.» I acaba el paràgraf, la intervenció del senyor Benach diu: «Pot ser el mateix que una ràdio cultural, però, en tot cas, el concepte va molt més enllà.»

En la defensa del nostre vot en aquella proposició no de llei vam insistir en la importància que tenien les ràdios lliures en aquests moments en tant que element de definició i d'organització de molts grups juvenils, alternatius o no alternatius, que hi havia en aquests moments a Catalunya, i precisament per això dèiem que no es podia menystenir un espai notabilíssim de participació política dels joves quan tants parlaven de la problemàtica de la no-participació dels joves en moltes de les qüestions culturals del país.

Em penso que per totes aquestes raons, i ja des d'ara dient que sumaria les raons que diguin els representants de l'altre Grup que planteja la Proposició no de llei sobre les ràdios lliures —Esquerra Republicana de Catalunya—, nosaltres creiem que seria important que aquest Parlament acceptés els termes d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre les ràdios lliures

Abans de passar, doncs, al posicionament dels grups, donaríem la paraula al senyor Bargalló per a defensar la Proposició no de llei d'Esquerra Republicana.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment, les dues proposicions no de llei tenen la gènesi idèntica, i no només tenen aquella mateixa gènesi que el senyor Riera ja els ha sintetitzat, sinó que fins i tot coincideixen en tres punts, que són redactats de manera idèntica, la qual cosa diria que honora tant un grup com l'altre, i tant l'altre com l'un.

En tot cas, a la Proposició d'Esquerra Republicana hi ha dos punts que no són a la Proposició d'Iniciativa per Catalunya, com en la d'Iniciativa hi havia un punt que no hi és en la d'Esquerra, amb la qual cosa, a més a més, si sumem uns punts i els altres ja deu quedar la Proposició gairebé imperfeble.

Pel que fa a la Proposició d'Esquerra Republicana, hi ha aquests dos punts, que serien, per un cantó, garantir que quan hi hagi freqüències planificades per a ràdios lliures aquestes no puguin ser objecte ni de cessió, ni de venda, ni de contractes d'emissió, sigui quina sigui la institució que pretengui fer això i depengui d'on depengui la institució que pretengui fer això, i finalment, garantir que les ràdios lliures tinguin dret a la realització d'un cert percentatge d'emissions coordinades entre ràdios de les mateixes característiques.

Aquest és un tema —jo diria que com tants d'altres que surten en aquesta Comissió— molt important, que també és un tema —com tants d'altres que surten en aquesta Comissió— que no és nou i que, per exemple, el mes de febrer de 1991 l'Aleshores Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana va presentar en aquesta Comissió una proposició no de llei que anava en aquesta mateixa línia, que en aquell moment va ser aprovada i que parlava del reconeixement de la categoria de mitjans de comunicació per a les ràdios lliures, de la preparació d'un marc radioelèctric adequat que en garanteixi l'existència, de la modificació del *Plan técnico nacional* i de la LOT, per tal d'assegurar un marc tècnic jurídic que condueixi a l'assignació d'un segment del dial a aquesta modalitat radiofònica. Es va aprovar i aquí estem tornant a parlar del tema i sense tenir res d'això clarificat.

Les ràdios lliures, afegint-me a les raons que ha donat el senyor Riera, que jo no repetiré i que, en tot cas, faré complementàries —perquè pugui comprovar-se que no només es casa el senyor Elena, sinó que el senyor Riera i jo, parlamentàriament, en aquest tema, constituïm un matrimoni ben avingut— (*rialles*), que el tema... —en aquest tema, i parlamentàriament—, que les ràdios lliures són també molt importants, com deia el senyor Riera, perquè integren, coordinen, tot un segment d'inquietuds que sovint bandegem des de posicions d'elit cultural o des de posicions d'allò que en deia l'Octavio Paz la «cultura oficial», i perquè, a més a més, són una característica de defensa radical de la llibertat d'expressió, del dret a ser i a pensar de forma diferent. No podem fer amb les ràdios lliures allò que fem a vegades amb altres coses, és a dir: «Escolti, si vostès volen una legalització no siguin ràdios lliures»; és allò que diuen: «Si les parelles de fet volen uns drets, que siguin parelles que passin pel sedàs, o de l'església o del jutjat.»

Les ràdios lliures són lliures per pròpia voluntat i són lliures perquè defensen una manera distinta, diferent i diversa de ser, de pensar i d'actuar. I l'únic que hem de fer des de les institucions és no intentar canalitzar-les cap a la nostra manera de ser, de pensar i d'actuar, sinó permetre que aquella seva manera de ser, pensar i actuar pugui existir. I això és una miqueta, d'una manera o altra, el que estem demanant, a més a més des de la concepció que solen ser les ràdios lliures les portaveus d'uns segments socials, d'uns conjunts generacionals, d'unes estètiques musicals, d'unes estètiques culturals que, en no lligar ni amb la cultura oficial —per continuar amb l'Octavio Paz— ni amb la cultura de masses, tenen molt difícil el seu accés als espais de comunicació.

I en tot cas, evidentment, amb aquesta voluntat que allò que es va aprovar el 91 s'aprovi ara i amb la voluntat que fem aquí al nostre país allò que ja s'ha fet, per exemple, a València i a Madrid, on les ràdios lliures ja disposen de freqüències per emetre, i a més a més amb el convenciment que això acaba sent no una competència del Govern de la Generalitat plena, sinó evidentment una competència de l'Estat... Això ja ho sabem, i no faré ara l'apellació fàcil que fem darrerament, que «l'Estat...», «vostès...», no, sinó que fer un capteniment de protecció per part del Govern de la Generalitat a Catalunya seria un pas molt endavant per a un capteniment de protecció general del Govern de l'Estat.

I els demanem això: el seu capteniment de protecció aquí, com a pas previ al capteniment de protecció de tot l'Estat. És per aquest motiu que esperem que votin no només la Proposició no de llei sobre les ràdios lliures presentada per Iniciativa per Catalunya, sinó que també ens faria il·lusió que a més a més votin a favor la presentada per Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. No hi ha cap esmena. El senyor Reguant té la paraula pel Grup Mixt.

El Sr. REGUANT: Es voten les dues, senyor president, tal vegada, al mateix temps?

El Sr. PRESIDENT: Sí. Dependrà que alguns grups demanin o no votació separada. En principi, sí.

El Sr. REGUANT: Jo li sol·licito... En principi, els sembla bé que féssim votació i posicionament conjunt, ja que s'han substanciat també conjuntament?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. REGUANT: No, ho deia per ser molt breu.

No des de la indignació, sinó des de la il·lusió que li fa al senyor Bargalló, jo li anuncio el vot favorable per a les dues, pels arguments més que copiosos, aprofundits i clars que els dos ponents han realitzat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ros té ara la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular és partidari d'assolir la màxima liberalització possible des del punt de vista tècnic a la concessió de freqüències radioelèctriques; el que passa és que la nostra

aposta és per una llibertat real dels ciutadans i de les seves associacions per actuar en el món de la comunicació radiofònica amb l'única limitació de la seva capacitat d'aquests mitjans d'interessar els consumidors.

El concepte de «ràdio lliure» per nosaltres és un concepte que hauria d'anar deslligat del control o del suport directe per part de les administracions, que són avui dia una peça clau en el funcionament d'aquestes emissores. No es pot parlar de ràdios lliures quan parlem de ràdios que depenen econòmicament dels ajuts institucionals oficials, sobretot corporacions locals, i que, per tant, es troben mediatitzades pels interessos partidistes que dominen en cada municipi. El problema no és només la indefinició legal d'aquestes ràdios, sinó el fet que no han nascut al marge de l'acció dels poders públics. S'autoanomenen «ràdios lliures» confonent-se «lliures» amb el concepte de «no comercial», cosa que al nostre entendre no és una solució correcta.

El Grup Parlamentari Popular no pot donar suport a aquesta Proposició no de llei pel fet que està donant recolzament a un determinat model de desenvolupament de les ràdios locals no comercials. El futur de la ràdio lliure no és ni serà mai viure amb independència dels pressupostos municipals, perquè les seves suposades aportacions culturals, socials i associatives serien instrumentalitzades sempre per interessos polítics. Si confonem «comunicació no comercial» amb «comunicació lliure» podem trobar-nos acceptant com a comunicació lliure, per exemple, el tipus de comunicació que representa la televisió local Barcelona Televisió.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Nosaltres, evidentment, votarem favorablement a les dues mocions presentades, i dic «evidentment» perquè el nostre Grup, com s'ha comentat anteriorment, fa uns mesos, va presentar una interpellació en relació amb aquestes qüestions.

El motiu pel qual vàrem presentar aquesta interpellació va ser per la preocupació que ens generava la situació que vivien alguns joves que, amb voluntat, amb il·lusió, havien volgut organitzar una emissora de radiodifusió amb una colla d'amics, amb una entitat o amb un col·lectiu i s'havien trobat amb la sorpresa que no només se'ls havien incautat els materials, sinó que a més a més se'ls havien posat sancions, se'ls havien posat multes i havien fins i tot estat perseguits per les institucions perquè paguessin aquestes quantitats de diners. Nosaltres pensàvem que això no era just, que no era digne i que era necessari intervenir i dir alguna cosa en relació amb això.

S'han donat molts arguments sobre quines característiques tenen aquestes emissores de radiodifusió. Nosaltres entenem que fonamentalment són dues: en primer lloc, el voluntariat, la participació, les ganes de participar i de fer coses, que és el que nosaltres sempre des de les institucions demanem que facin els joves, però que després —no se sap ben bé per quins mecanismes— els posem pals a les rodes

perquè puguin fer-ho quan tenen voluntat de fer-ho. I, en segon lloc, que són emissores que no molesten a ningú, que no treuen publicitat a ningú i que no interfereixen en les ones de ningú; que, per tant, no entenem quin és el motiu pel qual han de ser tancades i prohibida la seva emissió.

Però, fonamentalment, nosaltres avui voldríem donar un argument més als que s'han donat per part dels ponents d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, arguments que entenem que són fonamentals i que, en tot cas, suposo que seran els arguments dits en contra que argumentaran els diputats de la majoria.

En aquests moments hi ha una llei a l'Estat que regula el funcionament de les emissores, hi ha una llei a Catalunya que també ho fa, però el que a nosaltres ens indigna, ens molesta i ens va provocar..., va ser el que va ocasionar que nosaltres presentéssim una interpellació, era que amb aquesta mateixa llei hi havia emissores que se les deixava funcionar, a altres se les multava i a altres se'ls treia la llicència; amb aquesta mateixa llei, hi ha gent que actua amb illegalitat sabent-ho l'Administració, sabent que existeix, i no es posa cap mesura perquè deixin de funcionar, i en canvi altres sí que són tancades, sí que són multades i sí que són reprimides. Aquest per un cantó. I per un altre, com ja vam denunciar en la interpellació, perquè nosaltres denunciàvem públicament —i ho tornem a fer avui— les males maneres que hi havia per part del responsable d'aquests temes per part del Govern de la Generalitat en relació amb els grups de les emissores locals, les males maneres i el menyspreu que havien sofert en algunes ocasions aquestes persones per part del màxim responsable.

En tot cas, esperem, com hem intentat i ho seguirem fent, establir vies de comunicació, vies de diàleg per solucionar alguns problemes flagrants que hi ha en aquests moments, reiterem les nostres argumentacions que vàrem donar en la interpellació i en la moció subsegüent i donem per bons també els arguments que han donat els altres ponents de la majoria i hi anunciem el nostre vot favorable. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Campuzano té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Ens posicionarem, efectivament, al voltant d'aquestes dues proposicions no de llei i, evidentment, anunciar el nostre vot contrari a ambdues.

Aquesta qüestió és d'aquelles en què és relativament fàcil realitzar exposicions justificatives del perquè de la presentació de la iniciativa i per què és positiu i favorable en funció de grans principis, grans principis amb els quals estic segur que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra coincidíem absolutament.

Però un cop hem de traslladar aquests grans principis al que és el marc legal que ens envolta i al que és la realitat del món de la ràdio, ens adonem, en primer lloc, que en aquests moments, i precisament sobre la base de diversos mandats parlamentaris d'aquesta Comissió o del Ple, i evidentment per la voluntat política del Govern de la Generalitat, s'estan fent gestions en la línia del reconeixement i la legalització

d'aquest tipus d'emissores, i en aquest sentit en diverses jornades en les quals ha participat la Direcció General de Telecomunicacions de la Generalitat davant de l'interlocutor estatal, que és la Dirección General de Telecomunicaciones del MOPTMA, que en definitiva és qui té el mànec d'aquesta paella, i que, per tant, nosaltres també convidaríem que s'apuntessin les afirmacions cap aquells que en tenen la responsabilitat, i això va molt lligat, evidentment, a la modificació del *Plan técnico nacional de la frecuencia modulada*, i que, per tant, és en aquest marc on podem trobar solucions a aquesta qüestió. Que, hi insisteixo, el Govern de la Generalitat amb els interlocutors del Ministeri així ho ha plantejat i que, per tant, al nostre entendre, aquí hi ha una línia encetada de treball, i que, a més a més, en concret a Barcelona, amb Ràdio Pica i amb Ràdio Contrabanda, s'està treballant per fer una experiència pilot que pugui permetre trobar espai per a aquest tipus d'emissores.

I és evident que la temptació de fer una crida a la llibertat d'expressió, una crida a la participació juvenil al voltant d'aquests elements, tots la tenim, però tampoc crec que fóssim massa justos amb moltíssimes qüestions que s'esdevenen en aquest país en fer-ho així. Vull dir amb això d'aquí que existeixen moltíssimes emissores municipals de ciutats i pobles petits, que segurament jo no crec que acceptessin l'apel·latiu de «ràdio lliure», o de «ràdio associativa», tal com aquí es planteja, i que poden ser un clar exemple de participació juvenil, i que potser segurament no en farem tanta al·legoria, però que estan allà, que estan funcionant, i que estan funcionant, a més a més, en un marc legal. I em sembla a mi que al voltant d'aquesta qüestió —el marc legal—, les possibilitats tècniques al voltant d'aquesta qüestió crec que són importants. Per tant, ens podria ser relativament fàcil, i còmode fins i tot, votar favorablement aquesta Proposició no de llei, però ens sembla que seríem molt poc sincers amb nosaltres mateixos i sobretot molt poc seriosos amb la realitat legal, que ens sembla que en aquest Parlament és la que ens ha d'orientar.

Per tant, com dèiem al començament, votarem en contra de manera molt... contenta i tranquil·la (*rialles*).

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem doncs, ara, a la votació d'aquestes dues proposicions no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes proposicions no de llei han estat rebutjades per 10 vots a favor i 13 en contra.

Proposició no de llei sobre els criteris de distribució de subvencions a les associacions d'estudiants

Passem ara al punt setè de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre els criteris de distribució de

subvencions a les associacions d'estudiants, presentada pel senyor Joan Ignasi Elena. El senyor Joan Ignasi Elena té la paraula.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei neix d'una proposició no de llei que va presentar el Grup Socialista i que per part del Grup de la majoria va haver-hi la voluntat d'arribar a un acord sobre quins eren els seus continguts. Fa referència, fonamentalment, als criteris de subvencions que ha d'haver-hi per part del Departament d'Ensenyament a les entitats estudiantils, i nosaltres apuntàvem la necessitat que aquests criteris fossin establerts fonamentalment sobre dues bases: una, el diàleg..., criteris objectius i el diàleg establert amb la Secretaria General de Joventut per una banda i amb la Conselleria d'Ensenyament, i, per altra banda, que un pilar fonamental d'aquests criteris, l'eix central d'aquests criteris, fos el de la representativitat que tinguessin en el món dels estudiants aquestes associacions d'estudiants.

Va haver-hi la voluntat per part de la Conselleria d'Ensenyament d'intentar arribar a un acord en aquesta qüestió i, per tant, no podem fer una altra cosa que reconèixer al conseller aquesta voluntat, en aquest tema i també amb referència a altres qüestions en relació amb les eleccions dels consells escolars, que també hi va haver una voluntat d'acollir algunes propostes de les associacions d'estudiants, que també en aquest sentit reconeixem.

Per tant, els dos punts fan referència, en primer lloc, a continuar mantenint conversa amb les associacions d'estudiants més representatives a fi d'establir uns criteris per repartir les subvencions a aquestes associacions. I, en segon lloc, que un criteri fonamental sigui el de la representativitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Reguant, pel Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, diputats per anunciar el vot favorable, perquè ja en el seu moment va semblar que es podia fer d'aquesta manera i també perquè la Proposició no de llei en els seus dos punts relaciona de manera que millorarà o..., en fi, almenys donarà més tranquil·litat a tothom, en relacionar les associacions d'estudiants amb les subvencions i la representativitat d'aquestes. Per tant, hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. El senyor Ignasi Riera té ara la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Com que som signants també conjuntament d'aquesta Proposició no de llei, òbviament, hi votarem a favor. De tot amb tot, voldria dir que, si no l'haguéssim presentat nosaltres, ens hauríem inclinat per l'abstenció. I diré per què: perquè aquestes proposicions no de llei redactades en l'ambigüitat total pel que fa al temps i l'espai... Dius «conti-

nuar mantenint converses...», etcètera: l'avantatge de les converses amb els joves és que amb el temps els joves es fan grans i deixen de ser joves, i superen, diguéssim, el seu trauma de joves. I alhora dir que sí, que ens sembla molt clar tenir en compte als criteris la representativitat de cada associació d'estudiants, però que seria interessant poder concretar aquesta representativitat.

De tota manera, repeteixo que, com que l'hem signat, i per no anar en contra del que vam fer en el seu dia, hi donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. De totes maneres, no necessàriament per fer-se gran un ha de deixar de ser jove. Per tant, donaríem la paraula al Grup de Convergència..., d'Esquerra Republicana, el senyor Bargailló.

El Sr. BARGALLÓ: Em semblava que estava en anteriors compareixences en què es «liquidaven» els grups, i em pensava que ja havia arribat la liquidació definitiva, però veig que no, senyor president.

Senyores i senyors diputats, evidentment que hi votarem a favor. En tot cas, també, per fer una apreciació de la tautologia que significa que les entitats més representatives ho són en funció de la representativitat, la qual cosa, en principi, ens clarifica molt això. I, en tot cas, dir que esperem, suposem i desitgem que qui decideixi què és allò que és representatiu i què és allò que no és representatiu, doncs, acabi amb la magnanimitat de dir que totes les que existeixen representen alguna cosa, i que seria el més universalment just.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Campuzano té ara la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres, com bé s'ha dit, som signants d'aquesta Proposició no de llei, i ho som perquè ens sembla que el que és el moviment estudiantil, en el seu sentit més ampli, agrairà el que és aquesta Proposició no de llei, més enllà de la seva temporalitat i de la seva concreció.

En primer lloc, la Proposició no de llei té el valor de reforçar una via de diàleg polític entre el moviment estudiantil i la Conselleria d'Ensenyament i el Comissionat per a Universitats. I això em sembla que és una dada políticament rellevant i que hauria estat bo que el conjunt de grups també signants l'haguessin destacat. Això té un valor polític que va més enllà de l'edat dels dirigents del moviment estudiantil. Joestic segur que, per a la cultura del moviment estudiantil, el fet que avui aquesta Proposició no de llei s'aprovi aquí el reforçarà i que, per tant, més enllà que els seus dirigents pleuguin pels motius lògics d'edat o la finalització dels seus estudis, aquest és un element positiu.

I, en segon lloc, és important la Proposició no de llei perquè introdueix un element que és el de la representativitat. Ara bé, jo també als senyors diputats els recordaria que existeixen associacions estudiantils realment representatives i que no es presenten a les eleccions dels claustres. Jo no sé si

els senyors diputats coneixen l'Associació d'Estudiants de Ciències de la Salut, les antigues Joventuts Mèdiques, que, per definició, no es presenten a cap elecció del claustre i que, sens dubte, és l'associació estudiantil més representativa en el món de la medicina, de la veterinària, de l'odontologia, de la biologia, de la farmàcia. O l'existència de l'Associació d'Estudiants de Ciències Econòmiques, l'Aiecec, que és una entitat d'àmbit internacional i que, sens dubte, també és la més representativa en l'àmbit de les facultats d'Econòmiques i Empresarials i que mai no es presenta a les eleccions als claustres. I que també en la política de subvencions del Govern se les ha de contemplar i que, per tant, la representativitat –i d'aquí la importància de com introduïm aquest segon punt–, ha de ser un dels elements, la representativitat posada en relació amb els resultats de les eleccions dels claustres, però no l'element primordial, perquè, si no, estaríem oblidant-nos d'aquesta part d'aquest moviment juvenil, estudiantil, no vinculat a la reivindicació sindical, sinó vinculat a una vinculació molt més professional.

Ens sembla, per tant, que aquesta és una Proposició no de llei important, i ho és, d'important, perquè tots plegats la presentem, i ho és, d'important, sobretot, pel seu mateix contingut. M'hauria agradat que tots plegats així ho haguessim valorat.

Per tant, també, òbviamment, senyor president, hi votarem a favor.

Mercès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Abans de passar a la votació, suposo que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats admeten les correccions lingüístiques que s'han fet al segon paràgraf. *(Pausa.)*

Per tant, vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposició no de llei sobre la revitalització del tir amb arc

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre la revitalització del tir amb arc, presentada pel diputat senyor Reguant, del Grup Mixt. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'exposició de motius diu així: «A les comarques gironines es viu un impuls novell pel que fa a la pràctica del tir amb arc, amb un creixement del nombre de llicències, així com de les instal·lacions, tant a l'aire lliure com sota cobert. La tenacitat dels practicants d'aquesta modalitat olímpica els ha fet obtenir resultats remarcables. Dins del ventall d'èxits, cal esmentar Antònia Fernández, tres vegades campiona de Catalunya, tres vegades campiona de l'Estat i vintena tiradora en la classificació del Campionat

del Món de 1993. També Josep Porcel ha obtingut classificacions dins el campionat estatal repetides vegades, sempre entre els cinc primers tiradors de l'Estat. De la mateixa manera podem esmentar, entre d'altres, els clubs de Palafrugell, al Baix Empordà; de les Preses, a la Garrotxa» –on el diputat aquí present, senyor Terradellas, hi té un pes molt important, que això vagi així–; «de Salt, al Gironès; de Sant Hilari Sacalm, a la Selva; de la Universitat de Girona; de la Molina; de Blanes –de propera inauguració, aquest–, així com les associacions d'arquers de la Cerdanya i del Baix Empordà, entre d'altres.

»Malgrat aquest renaixement del tir olímpic a les nostres comarques i l'esforç dels seus practicants, les inversions de les institucions no es corresponen, entenem, amb la dimensió de l'esforç realitzat pels capdavanters del tir amb arc. Ajudes puntuals, però, arriben, tant de la Diputació de Girona com d'alguns ajuntaments, com de la mateixa Generalitat. Cal remarcar especialment el greuge comparatiu que suposa que les províncies de Lleida i Tarragona disposin de dos camps i un camp estable, respectivament, i, en canvi, Girona» –amb els resultats que abans he esmentat: són els capdavanters de Catalunya– «no en disposi de cap, malgrat obtenir millor resultats en l'alta competició.»

És per totes aquestes raons que el Grup que represento fa la següent Proposició no de llei: «Primer punt: dotar de recursos econòmics suficients la modalitat esportiva de tir amb arc olímpic en el conjunt de Catalunya, i en particular a les comarques gironines, a fi de garantir-ne el desplegament, d'acord, però, amb la memòria d'activitats i resultats de l'esmentada modalitat; segon: incloure tots aquells esportistes d'elit de Catalunya en la modalitat de tir olímpic, i en particular a les comarques de Girona, que hagin acreditat mèrits suficients en el programa ADO, a fi de protegir les seves possibilitats futures; tercer: incloure dins del producte turístic general la pràctica del tir amb arc olímpic, amb la convocatòria de criteris internacionals i l'oferta d'instal·lacions de la mà de les delegacions federatives territorials que programarien la pràctica de l'esmentat esport.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentades unes esmenes pel Grup Socialista. El senyor Terradellas té la paraula per defensar-la.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista celebra la proposta que fa el diputat Reguant. Certament el tir amb arc és un esport que el practica bastanta gent en el nostre país, però que és molt més practicat a Europa, i més encara en els Estats Units. És el que en diríem, per tant, un esport amb futur, i sembla lògic que si Catalunya vol ser punta de llança en la dinamització esportiva comenci a preocupar-se del que ha de ser un esport que està creixent.

La pràctica del tir amb arc es pot fer, com vostès saben, de manera individual o col·lectiva, en tot cas és una competició amb un mateix o amb els companys. Té unes característiques d'una certa senzillesa, d'habilitat, de serenor,

relativament econòmic i, per tant, assequible. Espanya té i Catalunya té bons esportistes. Espanya va ser medalla d'or olímpica en els Jocs del 92 –i se n'han esmentat alguns– i hi ha altres esportistes del nostre país que estan creixent dintre del que en diríem el rànquing de tiradors amb arc.

El tir amb arc, a part de la modalitat olímpica, en el nostre país es practica i es fa ús de l'*indoor*, que sol ser en llocs tancats on la majoria de gent urbana hi pot fer pràctiques, al camp de tir –a les comarques de Girona aviat hi haurà un camp que reuneix les condicions– i també en el bosc, perquè aquest és un esport que precisament en els Estats Units té molta importància, perquè es practica dintre del bosc i, per tant, podríem dir que és d'aquells esports que encaixen perfectament amb la natura, amb l'estima a la natura.

Per tant, entenem que és una activitat lúdica, recreativa i esportiva, en el medi ambient, que també cal potenciar-ho. És veritat que hi ha poques instal·lacions; cada vegada és creixent el nombre d'esportistes i entenem nosaltres que cal fomentar-ho. Cal fomentar-ho en l'àmbit urbà, cal fomentar-ho en l'àmbit rural, com a oferta turística complementària. És en aquest sentit que nosaltres veiem la bondat del tercer punt de la Proposició no de llei, en el sentit que ens sembla raonable, que de la mateixa manera que l'Administració catalana, que la Generalitat, fa ús dels grans esdeveniments esportius per promocionar el conjunt del país, doncs també faci ús d'aquesta activitat tal com veiem en catàlegs, per exemple, de regions, de ciutats, de països d'arreu d'Europa, que en la seva oferta turística ofereixen aquests tipus d'esdeveniments esportius.

Òbviament, el tir amb arc s'ha de practicar amb grans mesures de seguretat. Avui dia els mitjans que fan servir, els arcs i les fletxes, certament són altament perillosos si no hi haguessin mesures de seguretat, però jo que el practico els el recomano a les senyores i senyors diputats i després, si volen, els diré la tècnica per encertar les dianes (*rialles*).

A les comarques de Girona és veritat que hi ha bons esportistes i, per tant, hi tenim possibilitats; d'aquí que nosaltres hi presentem esmenes, en el segon i tercer punt. En el segon punt, perquè entenem nosaltres que no és competència de la Generalitat ni d'aquest Parlament el fet que els esportistes puguin participar dels beneficis del programa ADO; en tot cas, el que es pot fer és intentar que hi hagi bons esportistes que puguin ser acompanyats per patrocinis i, per tant, amb ganes de tirar endavant. Per això hi presentem les esmenes que vostès hauran vist reflectides, perquè entenem que, d'aquesta manera, això d'intentar fomentar perquè puguin participar en el programa ADO, sí que ho podem fer; més enllà d'això, no.

I en el tercer paràgraf –i amb això acabo–, senyores i senyors diputats, és en aquest sentit positiu de fer servir l'esport també per a altre tipus d'efectes positius, com pot ser la promoció turística, però entenem nosaltres que, en tot cas, ha de venir d'un foment per part de la Generalitat, però que els equipaments i les activitats lògicament han de venir dels clubs, de les entitats i dels ajuntaments que en són competents.

Per això demano al diputat proposant que accepti les esmenes i als altres grups el seu suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ros té ara la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Una de les coses més tristes de la nostra més recent història esportiva és veure com no hi ha hagut una continuïtat suficient en les polítiques de foment de l'esport d'alt rendiment que varen desenvolupar-se durant els Jocs Olímpics de 1992. Els programes de finançament s'han vist amb unes retallades brutals, provocades no només per les dificultats econòmiques i pressupostàries, sinó perquè responien a un model poc entusiasta del foment de l'esportsorització esportiva. Mentre la legislació del mecenatge no sigui més generosa pel que fa a la inversió en el patrocini esportiu, serà difícil mantenir una inversió esportiva d'alt rendiment que permeti la professionalització dels nostres esportistes més competitius. No podem dependre només dels pressupostos públics, perquè hem d'assumir que els recursos són molt limitats i que, a més a més, s'ha de prioritzar en primer lloc l'esport de base, sense el qual és molt difícil fabricar en el buit un esport d'alt rendiment.

Fetes aquestes observacions, que són genèriques, el que també cal reconèixer és que l'esport federatiu no professional es troba amb unes dificultats econòmiques enormes, no només en el camp d'esports minoritaris, com podria ser el tir amb arc, sinó també amb esports molt populars com en el cas del futbol o el bàsquet, si obviem la imatge que genera l'esport professional. La realitat és que l'esport federatiu no comercial no disposa d'unes mínimes infraestructures –per exemple, en matèria de seguretat sanitària en la celebració de competicions oficials.

El Grup Parlamentari Popular dona el seu vot favorable a aquesta Proposició no de llei perquè considera que qualsevol pràctica esportiva mereix una atenció i un foment i estem d'acord que cal donar ajuts a la pràctica d'alt rendiment de tir amb arc, on sembla que tenim valors molt importants a Catalunya. Però voldria que no s'oblidés que estem davant d'un problema de marc general.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Grup d'Iniciativa per Catalunya per donar suport a aquesta Proposició no de llei, que té una clara finalitat esportivo-terapèutic-turística i que plantegen tant el senyor Reguant com el senyor Daniel Terradellas. I dir que en el temps es defensa aquesta Proposició en un dia d'una inoportunitat total pel que fa al mal ús del tir amb arc, precisament, i que es veu en aquests moments en els jutjats, i que, per tant, més val canalitzar les passions de tir cap als esports olímpics que no cap a finalitats més lucuoses que aquests dies hem estat veient.

L'única qüestió que el nostre Grup volia dir era que en el cas que el diputat proposant –o el Grup proposant, en aquest

cas— acceptés l'esmena del Grup Socialista, tenim la sensació que falta un verb en el punt número 2; és a dir, si en lloc d'incloure tots els esportistes en la modalitat de tir olímpic i tal, es diu «fomentar que aquells esportistes d'elit en la modalitat de tir olímpic i, en particular, de les comarques de Girona que hagin acreditat mèrits suficients en el programa a fi de protegir les seves possibilitats futures», em sembla que falta algun final de frase. I ho dic només purament a efectes de poder resoldre el tema per saber com queden inclosos o què vol dir la inclusió, etcètera, però...

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passaríem ara al Grup de Convergència i Unió.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, seria la segona vegada que s'oblida del Grup d'Esquerra Republicana. La reiteració comença a ser sospitosa.

El Sr. PRESIDENT: M'excuso, m'excuso enormement. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Acceptades les excuses, senyor president. Amb absoluta voluntat de dir que votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei, tot i més després de la magistral lliçó de tir amb arc que ens ha donat el diputat senyor Terradellas, que ha demostrat un coneixement absolutament extraordinari sobre aquest esport. I fer dos comentaris *a la-tere*, si ens permeten, amb l'excusa que anem molt ràpids.

Primer, que aquest diputat sempre ha sospitat que els resultats de l'alta competició no tenen per què tenir massa cosa a veure amb la realitat global i universal de cada esport, de tota la gent que el practica; i, per l'altra, doldre'ns profundament que el Grup proposant utilitzi la paraula «província» en aquesta Proposició no de llei, si més no pel que fa referència a la de Tarragona, que li puc assegurar que no existeix. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torno a excusar-me solemnement del meu oblit. Ara sí, Convergència i Unió: el senyor Micaló té la paraula.

El Sr. MICALÓ: Gràcies, senyor president, i seguint també amb aquesta rapidesa que deia el diputat del Grup d'Esquerra Republicana. Després d'escoltar les paraules del diputat Terradellas, senyor Terradellas, i senyor Reguant, penso que el tir amb arc ha quedat palès que és molt beneficiós de tot tipus, tant de salut com mental i de tot tipus, sempre i quan sigui ben practicat i en les condicions oportunes.

Però diferiríem una mica del que deia el diputat representant del Grup Popular, ja que tot el que ha dit el senyor Reguant d'aquestes quantitats d'èxits assolits per esportistes de les comarques de Girona, que deia ell, però també n'hi ha de la resta de Catalunya, entenem que si és possible és gràcies als ajuts precisament, doncs, que dona la Secretaria General de l'Esport a través de les federacions corresponents, no solament en el tir amb arc, sinó també en les diferents modalitats esportives i d'esports d'aquests minoritaris. I, per tant, doncs, el nostre Grup podria donar suport a aquest primer punt d'aquesta Proposició no de llei.

Però no així, jo diria, als altres dos, ja que en el segon punt, per desgràcia, el Plan ADO és un pla que depèn a nivell estatal, a nivell nacional, i que és el Consejo Superior de Deportes i les federacions estatals corresponents qui són els que manen en aquest Plan ADO —què més voldríem, que depengués, doncs, de la pròpia Secretaria General de l'Esport?—; per entrar en aquest Plan ADO, tot i això, doncs, els esportistes, tant si són gironins com de la resta de Catalunya, també hi poden entrar si assoleixen, doncs, uns nivells determinats i mantenen aquest nivell esportiu i poden anar passant d'una categoria a l'altra dins del Programa ADO i rebre aquests ajuts corresponents.

Quant al tercer punt d'aquesta Proposició no de llei, el nostre Grup entén, primer, que el tir amb arc no ha de ser la seva fita d'un interès turístic, sinó que ha de ser, doncs, de promoure l'esport en general i treure els beneficis que pot portar la pràctica esportiva. Si, a més a més, es pot agafar de caire dels turistes que ens visiten, que puguin practicar el seu esport favorit, doncs, més que millor, no? Però entenem que no és aquesta la primera fita i que no és precisament el Govern de la Generalitat qui ha de prendre, doncs, la iniciativa d'organitzar criteris o fer instal·lacions esportives, sinó que —tal com ja ha dit el senyor Terradellas— ha de venir la iniciativa, doncs, de la societat esportiva, vingui de clubs, associacions, o fins i tot dels mateixos ajuntaments. I el que ha de fer —entenem nosaltres— el Govern és recolzar aquestes iniciatives, tal com s'està fent amb els diferents plans d'ajuts que tenen. I un exemple d'això és que en aquests moments s'està negociant un conveni de diverses parts per convertir l'Estació del Nord, que tenim ben a prop d'aquí, per convertir-la a la pràctica dels esports minoritaris, i entre ells, doncs, el del tir amb arc.

Per tant, si el diputat proposant deixés decaure els dos punts, el segon i tercer punt d'aquesta Proposició no de llei, el nostre Grup votariem a favor del primer punt; si no és així, votariem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En tot cas, i fent cas de l'advertiment del senyor Ignasi Riera, em penso que el verb està a l'esmena número 2; és a dir, «fomentar perquè puguin accedir».

El Sr. RIERA I GASSIOT: Té raó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, davant dels plantejaments..., de les esmenes del Grup Socialista i dels plantejaments de Convergència i Unió, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. En primer terme, i en honor de la realitat, que jo percebo igual que el diputat senyor Bargalló, corregir «províncies» per «comarques», «comarques de Lleida i de Tarragona». I això no és una errada més que meva.

Dit això, el plantejament que fa el diputat senyor Micaló, dir-li..., en fi, seria fàcil dir..., bé, en fi, doncs, a fi i a efecte d'aprovar el primer punt és lògic deixar decaure els altres —no puc fer altra cosa, representaria. Però això seria, si ho fes sense cap convicció, com el que canvia cromos. I aquest

no és el cas: aquí es bescanvien idees, conceptes i valors de les coses. I el que sí és cert és que en aprovar aquest primer punt de la Proposició no de llei el que es fa és un impuls evident al que pretén la idea i l'esperit de la Proposició no de llei. I, per tant, diputat Micaló, li haig de dir que haig d'acceptar la seva proposta, entre d'altres coses també d'una manera no difícil pel que fa al segon punt. Per què? Perquè és cert, tal com puntualitzava també i coneix el diputat senyor Terradellas, que és una cosa que no està en les nostres mans incloure..., cosa que jo en el seu moment no vaig advertir.

El tercer punt, en canvi, l'apreciació de si pot o no ser un producte turístic, jo crec que ho pot ser, però probablement en un grau de desenvolupament que, donat l'estat embrionari, que diu l'exposició de motius, no s'acaba de lligar bé i és més fàcil entendre'l a vostè que a mi. És per això que li accepto i admeto deixar decaure el punt 2 i 3 de la Proposició no de llei, amb molt de gust, senyor Micaló. Moltes gràcies.

I, per tant, lamento que les esmenes del Grup Socialista no puguin ser tingudes en compte, perquè deixi'm dir-li, diputat Terradellas, que les hauria admès les dues, perquè milloraven sensiblement i precisaven el text de la meua Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Per tant, aquesta Mesa entén que han decaigut el punt 2 i el punt 3 i es passa a votació només el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, ha quedat aprovat el punt 1 com a únic d'aquesta Proposició no de llei.

Proposicions no de llei sobre la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les emissions de la CCRTV, sobre la creació dins de la CCRTV d'una comissió d'estudi dels continguts de les programacions de ràdio i de televisió i sobre l'elaboració dels Estatuts de redacció dels serveis informatius de la CCRTV

Passem al punt següent de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les emissions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Jo agruparia, senyor president, si vostè ho permet, els punts 8, 10 i 11, en l'explicació de motius, si més no, per dues raons: una, per raons d'economia de temps, i l'altra, perquè tots aquests punts tenen un comú denominador en la seva exposició, quant als motius generals, que em penso que són vàlids per als tres punts. Malgrat que després es puguin votar com vostè consideri convenient...

El Sr. PRESIDENT: D'acord, molt bé. No hi ha cap inconvenient.

El Sr. FERRAN: Senyor president, ha estat una constant al llarg d'aquests darrers mesos la crítica que tots els grups parlamentaris han anat fent a la política del que ha estat la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però poques vegades s'havia pogut observar o s'havia pogut constatar una situació de malestar tan forta i tan unànime com l'observada després dels debats de política general, i concretament del debat d'incendis, celebrats en aquest Parlament de Catalunya. I, tot això, pel tractament, que nosaltres hem considerat sempre parcial, com s'ha donat la informació.

L'oposició hem tingut ocasió, al llarg d'aquests mesos, de fer saber el nostre malestar. Ho hem fet en el Ple del Parlament de Catalunya, ho hem fet de forma reiterada també dins de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, i darreament tots els grups, també, varem posar en qüestió no sols el tractament informatiu, la manera com s'havien donat les informacions, segons nosaltres sense criteris de pluralitat i imparcialitat, sinó també la manera com, de forma unilateral i —per dir-ho d'una forma suau i cordialment— de forma dirigista, i sense consensuar, es va produir el nomenament del senyor Vilajoana com a director general de l'ens públic. Jo, en aquest cas, en aquest punt concret del nomenament del senyor Vilajoana, voldria recordar a tots els senyors i senyores diputats la roda de premsa conjunta de tots els grups de l'oposició, des del Grup Mixt fins al Grup que jo represento, en la qual ens lamentàvem d'aquest fet i ens lamentàvem de la pèrdua d'una oportunitat molt important del que hauria pogut ser una qüestió consensuada per tots els grups de la cambra.

El senyal d'alarma sobre TV3 i sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en general ha estat un senyal d'alarma que no sols ha vingut dels àmbits polítics: ha vingut també dels àmbits sindicals i ha vingut també de persones molt lligades al món de la comunicació. I ja en el seu dia, en començar a produir-se aquesta situació, que ha anat *in crescendo*, el Grup Socialista va presentar un seguit de mesures, va presentar quatre proposicions no de llei, que són les que avui contemplem aquí, destinades al que nosaltres en aquell moment vam dir «aconseguir un redreçament» del que havia de ser la política informativa i la política de continguts i la política de funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres, avui, quan presentem aquestes quatre proposicions no de llei, no les presentem com fets aïllats, com quatre bolets espontanis que apareixen per redreçar la política informativa; les presentem com les primeres mesures de xoc, les primeres mesures conjuntes per poder iniciar una nova etapa política, una nova etapa de funcionament de l'ens públic. Nosaltres demanem una comissió d'estudi dels continguts de la programació de ràdio i televisió; nosaltres demanem l'elaboració del tan demanat, des de l'any 86, almenys pels professionals, Estatut de redacció; nosaltres demanem el reconeixement d'una figura —que després la senyora Dolors Torrent els explicarà amb més detall— del

defensor del televident i del radiooient; demanem també la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les empreses de l'ens. Mesures totes elles que pensem, i pensàvem en el moment que les vam proposar, que poden afavorir tenir una ràdio i televisió pública de major qualitat.

Doncs, jo passaria, si els sembla bé, per parts. La nostra Proposició que porta el número 8 fa relació a la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les empreses de l'ens. Mirin, senyores i senyors diputats, totes les emissores d'Europa, excepte les emissores de l'Estat espanyol, contempen aquesta regulació, i la llei de creació de l'ens, la Llei del X del 83, de 1983, deia explícitament, en el seu article 18, el següent: «L'ordenació d'espais de ràdio i televisió s'ha de fer de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius. Amb aquesta finalitat, el Consell d'Administració i el director general, en l'exercici de llurs competències respectives, han de tenir en compte criteris objectius, com ho són la representació parlamentària, la implantació política, sindical, social i cultural, l'àmbit territorial d'actuació i altres del mateix caràcter.» I més endavant deia, aquesta mateixa Llei, que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana havia de determinar semestralment el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius i fixar els criteris de distribució entre aquests grups, en compliment del que estableix l'article 20 de la Constitució, i que això s'havia d'aprovar per majoria de dos terços dels membres del Consell d'Administració. Portem dotze anys des que això es va escriure, senyores i senyors diputats, i encara a hores d'ara no hem vist cap resultat positiu al respecte i, per tant, ens veiem obligats una vegada més a plantejar-ho en aquesta cambra.

Sí que és cert, sí que és cert que darrerament s'ha regulat en certa forma l'accés a determinats grups sindicals —a dos grups sindicals— i a determinades confessions religioses —a dues confessions religioses—, però ha quedat buit tot aquest apartat que jo els he esmentat aquí, i pensem que ara seria el moment oportú, dins aquest redreçament general que estem plantejant per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que això es fes. Aquesta és la nostra intenció en plantejar aquesta Proposició no de llei en aquest apartat.

En la següent que plantegem, que és la del punt número 10, plantegem la creació d'una comissió d'estudi dels continguts i de les programacions de la ràdio i televisió. I vostès ens preguntaran: amb qui i per què aquesta comissió d'estudi? Doncs, nosaltres pensem que no es pot fer només amb els partits polítics, que només es pot fer no sols amb els partits polítics sinó també amb la representació de les emissores privades —per què no?—, amb els representants dels usuaris —per què no?—, dels especialistes de mitjans de comunicació, dels psicòlegs, els pedagogs, de les emissores públiques també, de les universitats que tracten els temes sobre informació. I per fer què? Doncs, una cosa molt senzilla, per elaborar l'estat actual de la situació de la comunicació a Catalunya, per elaborar l'anàlisi dels nous reptes que s'estan succeint en aquests moments en un camp que tots sabem

que canvia a una velocitat vertiginosa i també, evidentment, per plantejar les propostes de futur perquè els mitjans de comunicació s'adeqüin a la nova funció social que han de tenir. I pensem que aquest seria un bon punt, una bona mesura per saber on som i també on volem anar.

I, per acabar, un tema que surt de forma recurrent, tant a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió com en alguns altres nuclis o punts de debat, que és el punt 11, que és el fa referència a l'Estatut de redacció dels professionals. Senyores i senyors diputats, segur que avui vostès han tingut notícia, o, si no, el mes passat també en van tenir, del contingut del debat d'aquest matí de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió. Avui hem pogut veure com la professionalitat, el criteri de professionalitat, ha estat esgrimit com una arma o com un escut, per uns i pels altres —jo no entro aquí en valoracions si per uns o pels altres—; jo penso, sincerament..., per què no impulsem un estatut de redacció o uns estatuts de redacció que fossin i que siguin la garantia d'independència i de professionalitat de les persones que treballen en els mitjans de comunicació de la Generalitat? Per què no ho fem, això? Aquesta és una reivindicació sentida pels professionals i que la vénen reclamant des de l'any 86 i que no hi ha comunicat dels periodistes, sindicats, que no ho reclamin cada vegada. Per què no ho fem, això? Vostès em podran dir, que és el que sempre m'ha contestat el senyor Codina quan jo li he plantejat això: «Escolti, per què no ho fa la Televisió Espanyola o la televisió estatal?»; jo li diria: «Escolti'm, pensem una cosa: si sempre estem dient aquí que la nostra televisió és capdavantera, que la nostra televisió ha de ser pionera, per què no provem aquí també de ser capdavanters en aquesta exigència que els professionals puguin tenir un estatut de redacció?» Per què no ho fem, per què no ho provem? I més quan aquest Parlament els està demanant, a vostès, pluralitat. Fem-ho, intentem-ho. I ens tindran a nosaltres, senyores i senyors diputats de la majoria, al costat, al costat en aquest tema, que és una reivindicació molt sentida dels professionals dels mitjans de comunicació de Catalunya.

Bé, jo, per acabar, senyores i senyors diputats, penso que després del nomenament del senyor Vilajoana, i després d'haver dit que no ens semblava bé el mètode del seu nomenament, jo penso que si..., que si ara de veritat ens hem de creure el que ens diu el senyor Vilajoana i el que ens diuen vostès, que hi ha una voluntat de canvi i una voluntat de redreçament, tenim amb aquestes mesures i amb la que ara explicarà la meua companya, senyora Dolors Torrent, també, un conjunt de mesures, una oportunitat històrica determinada, consensuada, per voler fer aquest gir en la televisió pública catalana, en benefici, evidentment, de tota la població de Catalunya.

Per tant, senyores i senyors diputats, els demanaria, en benefici d'aquest redreçament de la televisió pública catalana, que votessin afirmativament aquestes quatre mesures, o aquestes tres mesures que he defensat jo i segurament la que defensarà la senyora Torrent, perquè considerem que són beneficioses per al país i beneficioses per a una televisió pública de qualitat.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Dalmau.

**Proposició no de llei sobre la creació de la
Institució del Defensor del Televident i
el Radioïdor**

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, senyor president, jo li proposaria que, com que la novena, que també és del Grup Socialista, també és una proposició no de llei referent a un paquet de mesures relacionades amb la Corporació, si li semblés bé que la defensés ara la senyora Dolors Torrent i podrien ser després debatudes i votades, si es vol, conjuntament, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Doncs, la senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei que vaig a defensar a continuació està relacionada..., té com a fil argumental tots els arguments que ha donat el company de Grup, el senyor Joan Ferran, el que passa és que jo li voldria afegir una referència que em sembla que és bo que tingui present aquesta Comissió de Cultura respecte a aquesta Proposició no de llei. Recordin vostès que, fa un temps, aquesta Comissió de Cultura, a proposta del Grup Socialista i transaccionant amb el Grup de Convergència, vam aconseguir aprovar per unanimitat una proposició no de llei respecte a instar el Govern de la Generalitat perquè vetllés o que fes les passes pertinents per tal que les programacions de les televisions, tant públiques com privades, cuidessin la programació en els horaris en què és susceptible de ser vista per infants i per adolescents.

Recordo que aquesta Proposició no de llei va possibilitar un debat ben seriós en aquesta Comissió, i cal dir que els arguments que van donar els diferents grups, basats en estudis diferents, eren bastant coincidents; per tant, va ser una proposició no de llei que va propiciar un debat molt ric. Tant i així que, en aprovar-se, el fet que es transaccionés amb el Grup de Convergència, posteriorment en el Ple del Parlament, hi va haver també la possibilitat que es passés control d'aquesta qüestió que es va aprovar. Vàrem coincidir..., o vam fer referència a les hores l'any que els infants i adolescents veien assassinats... -les hores l'any, el dia i la setmana-, assassinats, actes sexistes, actes racistes, actes xenòfobs, etcètera.

Per tant, com deia, aquest debat va possibilitar una anàlisi conjunta i una resolució conjunta. Ara volia fer esment al següent. És cert que la televisió la tenim a casa, forma part de les nostres famílies..., jo no sé com definir-lo, no li puc dir que és un fill més, o un germà, o un pare o una mare, però evidentment que tenim un aparell a casa que està present a la nostra vida quotidiana i que jo diria que ha canviat els hàbits, els costums de les famílies..., o de les no-famílies, vull dir, de les persones, atès que hi ha uns horaris determi-

nats i que la gent -per dir-ho en un llenguatge molt col·loquial- s'hi enganxa, a la televisió, i jo crec que els condiciona la vida familiar, i, d'això, tots en som conscients. Però evidentment que si fa més de trenta anys que tenim la televisió a casa, ara ja es poden fer anàlisis que puguin valorar la incidència d'aquest mitjà de comunicació en el si de les nostres cases. I el que és cert és que el que no podem, em sembla, com a grup polític ni com a partits en aquest Parlament, és veure la televisió només des del punt de vista comercial, en el sentit que l'audiència va en funció de la publicitat: com més audiència, més empreses fan possible que els seus anuncis publicitaris surtin a la televisió i, per tant, al final, finalment aquestes coses es converteixen en un peix que es menja la cua, i al cap i a la fi els qui en patim les conseqüències som el conjunt de ciutadans que ens ho trobem..., ens ho trobem com una imposició que no controlem en absolut res. O sigui, que no hi ha..., de vegades tenim la desesperació que com a ciutadans no tenim cap possibilitat de control del que ens envaeix a les nostres cases.

Igual que es va aprovar aquella Proposició no de llei, jo, ara, proposaríem..., el Grup Socialista fa una proposta que creiem que és ben concreta i que possibilitaria que el Parlament ho estudiés més seriosament, que és que es creés la figura del defensor del televident -o de l'oient, en el cas de les ràdios-, en la línia, una mica, del que és la figura del síndic de Greuges, que finalment és aprovat pels diferents grups de la cambra, i el que no diria ara és que es regulés concretament, però sí que s'aprovés i que posteriorment es regulés el mecanisme d'elecció d'aquesta persona. Aquesta persona hauria de ser una persona reconeguda socialment per la seva vàlua i per la seva capacitat i per la seva equanimitat i per les seves capacitats.

Per tant, els agrairia que, si han escoltat atentament les meves paraules, fessin la reflexió que seria un punt molt favorable per a aquest Parlament que fóssim capaços de ser conscients de la realitat i fer una proposta concreta i jo crec que ben positiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Grup Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El nostre Grup es posicionarà sobre aquestes quatre proposicions no de llei i al mateix temps aprofitem per demanar votació separada de la 8, la 9 i l'11 en un grup; o sigui, 8, 9 i 11 en un grup i la 10 a part. Per tant, les proposicions no de llei 8, 9 i 11, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, les votarem a favor.

La proposició número 10, no. Al nostre entendre, considerem que en principi ja existeixen dos organismes de control dels continguts de les programacions de ràdio i de televisió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Hi ha un mecanisme de control intern, que és el Consell d'Administració, i un mecanisme de control extern, que és la Comissió de Control del Parlament de Catalunya. Una altra qüestió és ampliar aquest control a les emissores de les cadenes lliures comercials de ràdio i televisió i, a més a més, exercir aquest control des d'un organisme de la Corporació

Catalana. Entenem que això significaria una greu intromissió en la llibertat d'expressió garantida en la nostra Constitució. L'únic control que es pot exercir sobre els continguts de les emissores de ràdio i televisió no públiques és el restringit a garantir el seu pluralisme informatiu en èpoques electorals i el compliment de la legislació de protecció dels drets de la infància i dels drets del consumidor en matèria de publicitat. I aquest control s'exerceix, en tot cas, des de l'Administració, no des d'un organisme consultiu de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Vistes aquestes circumstàncies, el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta Proposició no de llei, considerant que, o bé duplica un esforç de control, o bé pretén controlar allò que no es pot controlar des de la Corporació Catalana, com és el cas de les emissores privades de ràdio i de televisió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Pst! Ara sóc jo... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Riera té la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor president, les seves fixacions «liquidacionistes» ens comencen a preocupar (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, eh?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor Joan Ferran, senyora Dolors Torrent, deixin-me que, d'entrada, els digui que durant la seva exposició no m'he pogut estar de recordar una veu —que tots hem recordat, i molt, aquests dies, al Parlament—, que era la del senyor Xavier Soto: amb ell vam coincidir molts anys a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i jo recordo que gairebé era la lliçó ja sabuda o la lliçó ja prevista en el guió que després d'una contesa electoral el senyor Xavier Soto, molt sovint conjuntament amb el senyor Xavier Guitart, interpellés els responsables de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió sobre si s'havia o no tingut en compte el que deia la Llei de creació de TV3, justament a l'hora de garantir el pluralisme i tot el que havia passat.

Vull recordar també, de tota manera, el conjunt d'intervencions que va haver-hi en aquesta cambra —jo aleshores encara no era diputat— quan va tenir lloc el debat sobre la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per part del nostre Grup —aleshores no era encara Iniciativa per Catalunya; era el Partit Socialista Unificat de Catalunya—, la senyora Dolors Calvet va insistir justament en els punts que aquí s'estan tractant, i va insistir-hi en nom d'un principi que crec que és important recordar, i recordar cada vegada: «Es tracta» —deia la senyora Dolors Calvet— «de crear una televisió pública, no d'una televisió privada, i, per tant, una televisió pública que comptarà amb el suport moral del poder públic i amb els diners públics, i que, per tant, en tant que alguna cosa que s'ha posat en marxa amb el diner públic, ha de ser controlada pel Parlament, que és qui controla la transparència del destí del diner públic.» Aquest

principi em penso que continua sent un principi cabdal a l'hora de reflexionar sobre la importància que té l'objectivitat i l'acompliment del que diu la Llei, perquè, efectivament, tot el que avui se'ns planteja són qüestions que ja la Llei diu i, per tant, de l'únic que es tracta és de proposicions no de llei perquè, en tot cas, s'acompleixi el que diu la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, ho repeteixo, jo he citat només —per raons estrictament partidistes, és ben clar— el que deia la representant del meu Grup en aquell moment, però els representants d'altres grups també insistien en la mateixa línia, en la importància que tenia per a Catalunya i per a l'autonomia catalana la creació d'una televisió pública en català i de les empreses subsegüents de ràdio i televisió.

Jo els he de dir —i em penso que és de justícia que ho faci— que personalment no m'he sentit mai censurat ni per TV3 ni per Catalunya Ràdio, i ho dic perquè em penso que és de justícia dir-ho: com que he participat tant en un lloc com en l'altre, i d'una manera molt crònica, seria en aquests moments jugar amb un doble llenguatge dir: «És que jo els parlo en nom d'una censura que he patit...» No és veritat. Però, en canvi, també puc dir que molt sovint ens han arribat denúncies de censures i de situacions d'allò que en dèiem «autocensura». En el marc del Segon Congrés de Periodistes de Catalunya, organitzat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya l'octubre de 1992, on es va aprovar —els ho recordo— el codi deontològic de la professió, va haver-hi una ponència, que em va tocar coordinar a mi, en la qual va haver-hi... —i està tot enregistrat i les actes es publicaran ben aviat—, hi ha molts casos concrets —i crec que jo, en tot cas, no considero que tinguin indicis de no-respectabilitat o de manipulació— de gent que expressa que sí, que s'ha sentit o censurada o manipulada per TV3, per Catalunya Ràdio, i em penso que és important que això es digui i es recordi.

He dit que el nostre Grup donarà suport als quatre punts, a les quatre proposicions no de llei. En el cas de la primera, el punt número 8, de tota manera, ens sembla que torna a haver-hi un d'aquells problemes de temps, des del moment que es plantegen les proposicions no de llei fins al punt que han de ser votades i, si s'escau, aprovades, perquè, és clar, quan el 17 de novembre de 1994 el Grup Socialista ens diu que el Govern de la Generalitat, etcètera, «completi, en el termini de tres mesos, la regulació de l'accés dels partits, els grups polítics i socials», segurament devia pensar: «Ho fem amb temps per a garantir que en les properes eleccions municipals...», etcètera. En el cas que això s'aprovés ara, en tot cas, podria donar-se la circumstància que el reglament d'aprovació d'això fos del 29 de maig, i que, per tant, no tingués efectes fins a la propera contesa electoral.

En el punt número 9, que ha defensat la senyora Dolors Torrent, voldria dir que en aquest Parlament s'ha parlat sovint, tant en comissió com en ple, de les qüestions que ella deia. Recordo que l'octubre de 1988 la Comissió sobre Maltractaments dels Infants, en les seves conclusions —exactament, el 10 d'octubre—, defensades en el Ple, es parlava dels drets dels infants davant de la televisió, i no fa encara un

any, o un any i mig –exactament, el setembre del 93– es van aprovar en aquesta Comissió de Cultura els drets dels infants als mitjans de comunicació; el novembre de 1993 al Col·legi de Periodistes de Catalunya va tenir lloc una sessió, amb la participació de molts diputats d'aquesta Comissió i d'aquesta cambra, que també van tornar a insistir en la importància del respecte dels drets de l'infant, en concret de l'infant televident, més que de l'infant radiooient –això de «radiooïdor» ens sembla gairebé provençal–, doncs, de l'infant televident, justament en el respecte als seus drets i tot el que feia a temes de violència, d'incitació a la competitivitat i un llarg etcètera.

En la qüestió dels continguts, nosaltres votarem a favor, tot i que em semblen raonables les raons que ha dit el senyor Ros, que podria haver-hi una certa duplicitat entre el que ja fan en aquests moments les comissions de control parlamentari; de tota manera, reblar el clau i insistir que hi hagi un estudi de continguts és bo.

I pel que fa al punt 11, els repeteixo que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per dues ocasions i en el Ple, ha presentat la llei d'elaboració dels estatuts de redacció dels serveis informatius de ràdio i televisió, que en cap cas no ha tingut la sort d'aconseguir un vot favorable de la majoria, però, com que ens agrada molt sentir-nos els predecessors de les bones noves, esperem que avui, amb el suport de la majoria, allò que no s'ha aconseguit en ple s'aconsegueixi en comissió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula...

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Aquest matí, els diputats i les diputades que tenim el plaer de compartir les sessions d'aquesta Comissió amb les sessions de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i Empreses Filials, o aquells diputats que, sense tenir-lo habitualment, avui són aquí per aquestes proposicions no de llei presentades pel Grup Socialista, jo em sembla que hem arribat tots a una conclusió, aquest matí, expressada potser de formes diferents, que és que tal com en aquests moments funciona la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no s'adequa a les exigències d'un control parlamentari i a la realitat multimèdia, esplendorosa, amb un pressupost força ampli, amb unes audiències realment molt brillants, de les dues cadenes de televisió i de les quatre emissores de ràdio de la Corporació. Una miqueta, el que fem a la Corporació Catalana és trobar-nos un cop al mes, fer preguntetes sobre temes que sovint en els diaris ja hem anat comentant, obtenir les respostes i tornar cap a casa amb la sensació..., bé, d'haver complert allò a què el Reglament ens obliga, però sense realment mesures de control, en el sentit que la paraula «control» té etimològicament, i, per tant, no en el sentit de repressió que pot tenir la tradició escolàstica en el control, sinó en el sentit d'ajudar, de fer veure, de poder fer variar cap a bé, de remarcar...

Aleshores, el que proposa avui el Grup Socialista, aquestes proposicions no de llei –jo ara estava recordant que el

nostre Grup també n'ha presentat alguna en aquest sentit, que un dia o altre veurem, i suposo que altres grups també n'han presentat– és, tot sovint, significatiu d'aquest fet, que des dels grups considerem que el nostre deure com a diputats i diputades va més enllà del que és la Comissió de Control. A més a més, a tots ens preocupen TV3 i Catalunya Ràdio, perquè –jo ho he dit més d'una vegada– per a la majoria de diputats i diputades d'aquest Parlament són el canal de televisió i l'emissora de ràdio més habituals; ara ho comentàvem –en veu baixa, perquè no teníem l'ús de la paraula– amb alguns diputats d'aquí al costat, que si en un moment era «progre» no tenir televisió –i «progre» entre cometes i en cursiva–, ara ho és tenir-ne però parlar-ne malament, i evidentment, els que assumim que en tenim, que la veiem i que hi ha coses que ens agraden i coses que ens desagraden, i quan ens desagraden, doncs, fem allò tan senzill o de canviar de canal o de tancar la televisió, doncs, és evident que tot el que envolti TV3, Catalunya Ràdio i totes les altres emissores ens interessa molt, perquè per un cantó és la pública nostra, per altre cantó és la que més sovint, habitualment, molts diputats i diputades podem anar seguint en les nostres funcions de televidents i de radiooients, i perquè, a més a més, surt en els pressupostos aprovats per aquest Parlament i, per tant, hi ha, fins i tot, una obligació moral, ètica i política d'intervenir-hi.

Aleshores, mirant proposició no de llei per proposició no de llei, n'hi ha algunes amb les quals estem més d'acord, altres amb què hi estaríem menys d'acord..., i en certs moments havíem fins i tot pensat de dir: bé, a aquestes un sí rotund –un sí «content» com abans ha qualificat el senyor Campuzano el tipus de vot–; a una altra un sí..., allò..., amb certa satisfacció; a algunes una abstenció... Perquè, per exemple, allò de l'estudi dels continguts..., ja ho hem dit més d'una vegada, que la frontera entre l'estudi del contingut, la repressió de l'opinió o la censura del lliure pensament és difícil d'establir, és molt difícil d'establir, i a més a més, uns continguts amb comunicòlegs, psicòlegs i pedagogs només acabarien essent aquella tele que potser veurien els «progres» però que nosaltres hauríem de tancar ràpidament. Aleshores... Però cal que, en tot cas, si..., en la forma expressada no hi estem d'acord, però en el contingut, en el fons del que vol expressar el Grup Socialista segurament sí, que hi estaríem d'acord, i com que segurament es tractaria, doncs, de millorar aspectes que fan referència no als continguts en si, no a la lliure expressió d'idees –que és en el que nosaltres estaríem radicalment en contra–, sinó pel que fa al tractament sexista o al tractament de violència, etcètera, aleshores, per això, en aquesta –ja dic, tal com la llegim potser ens voldríem abstenir– també hi votariem a favor. Com en el cas de la institució del defensor del televident i del radiooient, com en el cas de l'Estatut de redacció dels serveis informatius.

Perquè, com deia el senyor Ignasi Riera –i amb això acabo–, segurament, si repasséssim diaris de sessions i diaris de sessions, són temes recurrents que hem anat traient tots damunt la taula, i que crec que un dia o altre, que crec que un

dia o altre ens acabarem posant d'acord: potser aviat, potser farà falta que desapareguin majories absolutes, potser faran falta altres qüestions..., és igual, però el que és cert és que un dia tots ens posarem d'acord, perquè, a més a més, els canvis tecnològics, informàtics i comunicatius ràpids i amb l'avenç constant dia a dia són, cada segon que passa, més urgents i més necessaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió, davant de la forma com s'ha plantejat el debat d'aquestes quatre proposicions no de llei, si ens ho permet el senyor president, farem un torn partit: jo parlaria més dels números 8 i 9, i el company Enric Castellnou faria les altres dues.

He de dir, en començar aquesta intervenció, que podria subscriure pràcticament al cent per cent la intervenció que ha fet el senyor Bargalló —llevat del seu posicionament pel vot—, el que ha sigut la intervenció, perquè, en definitiva, el que avui s'està pretenent és un debat que va més enllà de quatre proposicions no de llei: s'està proposant un debat més aprofundit, més del model de televisió, més remarcant allò en què s'està en desacord i més en la línia —pel que he sentit fins ara, i especialment per part del Grup Socialista—, més en la línia d'allò que ha estat, des de sempre —i ara darrerament, i especialment en les darreres compareixences del director general, senyor Vilajoana—, més gairebé —i si això pot ofendre, ja ho retiro en aquest moment—, gairebé obsessiu, gairebé obsessiu.

Comencen amb la reflexió del nomenament del senyor Vilajoana, demanant gens més ni gens menys que hauria d'haver estat un nomenament consensuat. La Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que, com coneixen, emana de la Llei de la creació del mateix ens, llei que va ser votada amb amplíssimes majories i amb gran satisfacció per la pràcticament totalitat de la cambra..., diu que qui nomena el director general és el Consell Executiu, havent-ne prèviament donat coneixement al Consell d'Administració, que té la composició que té, que està format per persones suposadament... —no: segurament, segur— de gran qualificació professional, però proposades pels partits polítics. I es nomena el director general —ho repeteixo— per part de l'Executiu de la Generalitat, per part del Govern.

I s'ha volgut, d'una manera jo crec que reiterativa, denunciar el nomenament d'un professional que no se li ha donat temps, gairebé gens, per poder demostrar si la seva capacitat..., si té capacitat, si no té capacitat per dirigir una empresa pública tan important com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Senzillament, s'ha vist que hi havia una escletxa, s'ha felicitat el senyor Granados, s'ha recordat com ho ha fet de meravellosament bé..., el dia que va plegar, és clar; tots els anys que va estar-ho fent, doncs, no era així. Amb el senyor Vilajoana, esperem que sigui exactament el

mateix. Jo... (*Remor de veus.*) Vostè també, senyor Ferran, i li repetiré exactament la intervenció que aquest matí vostè ha fet.

Pel que fa al funcionament, que és el que ens deu preocupar, suposo, a tots plegats, jo crec que hauria de tranquil·litzar de debò i amb sinceritat el Grup Socialista, perquè els esforços que fa a l'hora de presentar aquestes iniciatives van més enllà, n'estic convençut, de les seves pròpies conviccions. I ho anuncia com a mesures de xoc. Jo penso que aquestes mesures que es proposen, que en el fons —ja els les aniré comentant una a una— són evidentment respectables totes —i algunes podrien ser perfectament assumides—, en la forma que s'han presentat en algun cas ja veuran com crec que s'ha volgut entrar massa en el detall, i això ha perdut segurament la globalitat de la seva proposta.

Se'ns demanen comissions d'estudi. Comissions d'estudi que en aquests moments ja, com segur que coneixen, en el si de la mateixa Corporació estan funcionant. Jo crec, senyor Ferran, especialment, que quan vostè recorda i posava en boca meua que el que passa aquí, doncs, també passa en altres televisions, i en aquest cas a la Televisió Espanyola, el que ha fet no ha sigut només voler-se defensar abans que jo li ho digués, sinó reconèixer que això és un fet que passa, i jo li explicaré per què passa.

Vostè diu que fa dotze anys que tenim aprovada la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que no s'ha regulat com cal l'accés dels diferents grups polítics i socials. Vostè suposo que sap —perquè també ho ha comentat— que sí que s'ha avançat en el camp de la presència de les forces sindicals —dues— i de les esglésies —concretament dues, també. S'ha avançat el que s'ha pogut. La creació de l'ens, comparant la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., en aquest cas, a Televisió Espanyola, els seus articles 6 i 9 —lleis, recordo, aprovada l'any 80; per tant, quinze anys—, tampoc ho ha complert. Però no vull defugir..., perquè un no ho hagi fet, l'altre no ho faci, sinó que vull reconèixer la dificultat que hi ha per, això, portar-ho a cap. Vostè sap que el Consell d'Administració és qui ha d'arribar a aquesta proposta, a aquesta conclusió, i que això és molt difícil i no s'ha aconseguit, però no s'ha aconseguit ni aquí ni allà, perquè és molt difícil poder trobar el punt d'acord que permeti donar compliment a aquest punt de la Llei. No per això hem de defugir aquesta voluntat que sigui d'aquesta manera, que sigui així, i és per això que des de la Corporació s'ha avançat —com li deia, i com vostè reconeixia— en alguns dels aspectes de la representació, tant sindical com, en aquest cas, també confessional.

Pel que fa a la Proposició de la senyora Dolors Torrent, he de dir-li que la preocupació del Grup —i, si em permet, en aquest cas personalitzaré una mica més: la meua també, especialment—, se sent en la necessitat de la creació d'un organisme com el que vostè demana, similar —poden haver-hi matisacions, que pensem que no és una qüestió que, per garantir-ho, precisament, hagués de ser immers dintre la Corporació Catalana, sinó que hauria de ser precisament aliè a la Corporació Catalana—, i puc dir-li, si ens pot servir una

mica d'orientació el que està passant en altres llocs –senzillament per conèixer-ho–, que en aquests moments, en el Senat de l'Estat, una regidora socialista, que ha demostrat una capacitat no només intel·lectual, sinó de treball extraordinària –independent, per altra banda–, la senyora Victòria Camps, presideix una... (*Algú diu: «Senadora».*) Senadora. (*Algú diu: «És que ha dit "regidora"».*) Demano excuses, perquè això suposaria no només rebaixar-la a ella, sinó a mi mateix. (*Remor de veus.*) Senyor president, demano excuses, perquè amb la condició de regidor em sentiria ofès jo mateix. Demano excuses.

Bé, doncs, la senadora Victòria Camps, senadora independent del Grup Socialista, presidenta d'una comissió que estudia els continguts televisius i on hi són representades totes les forces polítiques que en aquests moments hi han al Senat..., s'està acabant un informe, l'elaboració d'un informe –que, sense anar més lluny, ahir mateix acabàvem l'última ponència i els propers dies ho veurem en un plenari del Senat–, la creació d'una figura similar a la que proposa la senyora Torrent, però independent; independent totalment, no només de la Corporació, sinó del Govern, i buscant que tingui unes característiques determinades.

No és fàcil poder trobar una proposta com la que vostè avui ens anuncia. A nosaltres, li repeteixo –i li ho dic amb tota la sinceritat, que sé que vostè recollirà– que és un tema que ens preocupa i que estem disposats a jugar aquesta carta; però estem disposats a jugar aquesta carta després d'un debat més aprofundit. I, si d'alguna cosa li pot servir, el compromís d'aquest diputat, en nom del Grup de Convergència i Unió, que continuarem, amb la preocupació que vostè avui ens ha exposat, estudiant i veient la possibilitat de crear aquí també, a Catalunya, doncs, una figura d'aquestes característiques. No serà fàcil, perquè mantenir la independència no és fàcil. A altres països europeus aquesta figura existeix: per exemple, una que em va «frapar» moltíssim, a Itàlia, la figura del *Garante*, que és nomenat pel mateix president de la República, i n'hi han a França, n'hi han a Alemanya, n'hi han moltes, d'aquestes figures, que pensem que convenen, però no només per a les televisions públiques, sinó també per a les televisions privades. I, això, fer-ho exclusivament..., a Catalunya, com seria la proposta, la lletra del que vostè diu... Jo entenc l'esperit, i ja li he dit el que li he dit, però de la forma que es planteja, concretament, i es puntualitza en la seva petició, pensem que, tot i que, ben sincerament, és un tema important el que vostè planteja i que tots plegats hi hem de reflexionar i que nosaltres, senyora Torrent, li garanteixo que en continuarem parlant en l'intent de trobar una solució d'aquestes característiques. Però avui, de la forma que està plantejat, no creiem tenir prou elements de maduració, si es vol, i ho reconec, per poder prendre una decisió d'aquestes característiques.

Per aquestes raons, senyor president, i amb les ganes de tornar a comentar algun aspecte que aquest matí el senyor Ferran comentava en la Comissió de Control, desisteixo i anuncio que el nostre Grup, amb el compromís que ha quedat clar que prenem, sobretot pel que fa referència a la se-

gona proposta, de la senyora Torrent, continuarem estudiant-ho, i en aquest cas votarem en contra de les dues propostes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Castellnou...

El Sr. CASTELLNOU: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com que aquestes quatre proposicions no de llei anaven, d'alguna manera, molt relacionades, és evident que el senyor Codina s'hi ha hagut de referir, a algunes de les qüestions que competeixen o que fan referència a les dues proposicions no de llei que queden ara. Per tant, això a mi em va bé, en el sentit que, si més no en la primera de les que jo contesto, que és la número 10, em permetrà ser un pèl més breu. Tot i així, voldria remarcar, en relació amb aquesta Proposició no de llei, el que en podríem dir quatre o cinc reflexions, que a mi em sembla que totes quatre o cinc reflexions han de ser contràries a l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei i que em sembla que són suficients perquè es voti en contra.

La primera d'aquestes reflexions és fer constar que existeixen ja legalment aquests organismes que permeten que en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió existeixi una funció d'estudi com la que es pretén amb aquesta Proposició no de llei. És a dir, hi ha un Consell d'Administració, i aquest és un consell important; hi ha encara, a més a més, un Consell Assessor, que també fa o exerceix aquesta funció. Per tant, des d'un punt de vista legal, d'acord amb la normativa actual, existeixen ja dins la Corporació, i també a Ràdio Televisió Espanyola, en aquest cas, aquells organismes que permeten..., que ja poden fer legalment la funció que es demana en aquesta Proposició no de llei.

Per altra banda, jo, després d'haver-ho rumiat amb un cert detall durant aquests dies, no he sabut trobar en cap televisió pública –i menys encara privada– d'Europa l'existència d'aquest tipus de comissions com la que aquí es demana. És ben cert que no puc assegurar que no n'hi hagi en algun lloc del món, perquè no he tingut ocasió de comparar totes les legislacions del món, aquesta és la veritat –per tant, no puc assegurar-ho–, però sí que a Europa, fins allà on jo he pogut arribar, crec que puc donar garanties a aquesta Comissió que no existeixen en cap televisió pública, i menys a les privades, una comissió d'aquest tipus. Sí que existeixen, com l'il·lustre senyor Codina s'ha referit, en la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, comissions d'estudi internes que permeten, jo diria també, seguir i complir la funció que es demana en aquesta Proposició no de llei.

És clar que podríem anar més lluny i que, si no existeixen enlloc del món fins ara, podríem ser els primers, com algú ha dit abans: «No existeix; nosaltres, els catalans, serem els primers del món que en creem una.» No sé si val la pena tenir aquest gran privilegi. En qualsevol cas –també el senyor Codina s'hi ha referit–, en el Senat es cou alguna cosa; entenc que aquest seria també un argument, és un argument per dir: esperem què passa al Senat, què s'hi cou, i, segons què cuguin els senadors i les senadores, doncs,

potser després aquí ens podríem plantejar això d'una altra manera. Per tant, crec que és oportú esperar un temps a veure què passa al Senat.

I, d'altra banda, jo també entenc que hi ha un argument important, potser és el més important de tots en aquests moments, i en aquest sentit vaig bastant d'acord amb el que deia el senyor Ros abans, i és el següent: no és possible en aquests moments, d'acord amb la normativa actual, no és possible, ni a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ni en l'ens públic Ràdio Televisió Espanyola, crear aquest tipus de comissió, perquè no és possible legalment que, dins d'una televisió pública concreta es creï una comissió on intervinguin altres televisions públiques i altres televisions privades. En un sentit semblant he entès que s'hi referia el senyor Ros en la seva intervenció, però, si no era ben bé aquest sentit, jo sí que l'hi dono; és a dir, no és possible, dintre d'un ens públic, que altres ens públics i altres ens privats intervinguin en aquestes comissions d'estudis.

Per tant, entenem que aquest és un argument contrari a l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei, i a més a més voldria fer notar, ja per acabar aquesta Proposició, la número 10, que em sembla que és una incongruència del Grup Socialista, legítima i respectable, però no deixa de ser una incongruència, que el Grup Socialista requereixi en aquesta cambra la creació d'aquesta comissió a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió quan, mentrestant, durant molts anys —des de l'any 82, em sembla—, no ha creat els consells assessors de Ràdio Televisió Espanyola, que vénen regulats perfectament en la Llei de l'estatut de la ràdio televisió, consells assessors que vénen regulats concretament a l'article 9 i també a l'article 6. No són els consells assessors territorials, sinó els consells assessors generals, que a més a més, per la seva composició prevista en la Llei, serien consells assessors molt plurals i que podrien fer a Televisió Espanyola aquesta funció que es demana a la Corporació Catalana, on sí que, en canvi, s'ha creat, ho repeteixo, a la Corporació Catalana, sí que s'ha creat aquest consell assessor que pot fer aquesta funció d'estudi.

Per aquests motius, el nostre Grup entén que, en relació amb aquesta Proposició no de llei, cal que la votem en contra; entenem que hi han arguments suficients i ben justificats i motivats per fer-ho.

Pel que fa a la darrera d'aquestes quatre, en concret pel que fa a la qüestió relativa a estatuts de redacció, també el nostre Grup considera que fins ara és suficient el fet que Televisió de Catalunya en el seu moment hagués signat —i, per tant, el manté— el codi deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya, codi que està en consonància amb els principis de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i, per tant, és un codi que lliga amb la llei, per tant és fàcil d'assumir per la Corporació, i perquè és bo, d'acord amb aquest codi i amb la mateixa Llei, establir criteris professionals d'autoregulació.

Em sembla també que pot ser interessant fer notar que fins ara, a Catalunya, quant a mitjans de comunicació, els únics que han subscrit..., que s'han dotat d'estatuts de redac-

ció, d'acord amb aquest codi, són els diaris *El País* i *El Periódico*; no n'hi ha cap més. I, quant a les televisions, cap televisió pública, cap televisió privada té encara un estatut de redacció, ni a Catalunya ni a fora. Pel que jo sé, i no puc assegurar-ho, però crec que se n'està estudiant un, Canal Sur, que és a Andalusia —potser en aquests moments ja està aprovat; sé que allà s'hi estava treballant—, però, fora d'aquest, ni a Catalunya ni a fora de Catalunya, cap televisió, ni pública ni privada, té un estatut de redacció d'aquest tipus.

Per altra banda, i a part de la complexitat del procés d'elaboració de la informació en la televisió, que és molt més complex que en la ràdio, que en els diaris, perquè hi intervien redactors, reporters, operadors d'imatge, etcètera, cal tenir en compte que una empresa de titularitat pública com és TV3 o Catalunya Ràdio té uns mecanismes de control que emanen d'un parlament elegit democràticament. Es pot dir que la Direcció General, el Consell d'Administració, el Consell Assessor —que ja m'hi he referit abans—, la Comissió de Control del Parlament de Catalunya tenen una legitimitat indiscutible, i aquesta legitimitat fa que la responsabilitat sobre el compliment dels principis que recull el codi deontològic sigui per principi més gran que la de les empreses privades. En qualsevol cas, sembla aconsellable no precipitar-nos en aquest sentit.

I abans d'acabar, m'han de permetre que llegeixi també unes reflexions sobre aquest punt, unes reflexions que són literals, encara que les traduiré al català i que diuen el següent. Una senyora diputada diu: «Aquest és un tema que hem vist reiteradament en aquesta Comissió des de fa algun temps. Tinc a la memòria diferents preguntes i interpel·lacions al director general entorn d'aquest tema, dels anys 90, 91, 92 i 93. En representació del meu Grup haig de dir que creiem que aquesta és una competència del director general. Vull només recordar que aquest tema va ser objecte l'any 1988 d'una comissió mixta entre la Direcció General i els sindicats. Va ser una idea raonable per veure si es podien posar d'acord els representants dels treballadors i la Direcció General, que, en definitiva, és el representant de la propietat, encara que sigui pública. Jo crec que la idea d'una comissió mixta va ser ben enfocada, la llàstima és que no es va arribar a cap conclusió concreta en aquest tema. També vull recordar a ses senyories que no existeix cap televisió pública que tingui consells de redacció. Ens hem assessorat en la Unió Europea de Radiodifusió que, com ses senyories saben, és l'organisme de totes les televisions i ràdios públiques i privades a la Unió Europea, i hem tingut com a resposta una certa perplexitat en aquest sentit, perquè, pel que sembla, no existeix precedent. Això no vol dir res, evidentment, nosaltres podem anar encara més enllà de la UER si ens sembla oportú, però al meu grup no li sembla en aquests moments, precisament, oportú.» Aquestes són paraules literals pronunciades al Congrés dels Diputats fa uns mesos per l'excel·lentíssima senyora Anna Balletbò, i amb aquests arguments, d'aquesta il·lustre i excel·lentíssima senyora diputada socialista, el nostre Grup votarà en contra de la proposició no de llei del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou. El Grup Popular ha demanat votació separada de les quatre proposicions no de llei. Per tant, passaríem ara... Agrupades..., separada, vull dir, 8, 9 i 11.

El Sr. ROS: La 10 a part, i totes les altres conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: 8, 9 i 11, un grup, i la 10, un altre.

Per tant, anem a votar ara el primer bloc, que és 8, 9 i 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les proposicions no de llei 8, 9 i 11 han estat rebutjades per 10 vots a favor i 12 en contra.

Passem ara a la votació de la Proposició no de llei número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposició no de llei número 10 ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 13 en contra.

Proposició no de llei sobre l'edifici del Col·legi Públic Bisbat d'Egara, de Terrassa (Vallès Occidental)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el número 12, debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'edifici del Col·legi Públic Bisbat d'Egara, de Terrassa, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sap molt de greu sortir del segle XX dels mitjans de comunicació televisius per anar a una situació que sembla perduda en el temps i perduda en l'espai. Si no tingués voluntat d'intentar ser al menys xenòfob possible, diria que la situació del col·legi públic Bisbat d'Egara és tercermundista, però, en tot cas, no sé si seria fàcil trobar en altres indrets del que en diem Tercer Món escoles en molt més bones condicions en què es troba l'escola Bisbat d'Egara.

Si alguna senyora diputada o algun senyor diputat troba que exagero, aquí tinc un recull de fotografies que li podrà fer comprovar aquest estat lamentable. Quan aquest diputat va anar a visitar l'escola, realment, en va sortir allò que se'n diu esmaperdut, bocabadat i busquin els adjectius semblants que vulguin, perquè no entenia que al mig del casc urbà de Terrassa, als pocs dies d'haver-se cobert la línia ferroviària i etcètera, i en una ciutat olímpica, passés que hi hagués una escola com aquesta; que encara existís una escola com aquesta, una escola on, ja d'entrada, la façana té trossos d'arrebossat que cauen amb una constància que, per sort, en edificis dels anys quaranta n'hi havia molt, d'arrebossat, i per tant pot anar caient, encara; amb uns cables elèctrics que toquen la façana dels centres i passen per un dels patis; amb l'accés dels alumnes a les aules des del pati interior a través

d'una escala estreta, que hi passen com a molt dos nois o dues noies frec a frec, fosca, sense llum, i que inicialment era concebuda perquè un mestre o una mestra resident pugés i baixés de casa seva; amb els espais d'aula, de reunió o d'altres activitats aprofitats, reaprofitats, oberts, tancats; amb espais habilitats i condicionats per a funcions que no són les seves, sense laboratori, sense taller d'informàtica, sense àudio-visuals, sense plàstica, sense espais de psicomotricitat, de gimnàs o biblioteca, amb el menjador ple d'humitats —si algú de vostès té alguna relació amb alguna cadena televisiva i volen fer algun serial televisiu situat als anys vint, trenta o quaranta per explicar com en la postguerra el sistema educatiu d'aquest país tenia infraestructures absolutament lamentables, sortirà molt bé de preu tot l'atretzo, perquè no caldrà ficar-hi res, que allí hi és estrictament el que hi hauria d'haver—; amb serveis sanitaris sense mínims exigibles —esquerdes, humitats, arrebossats malmesos, il·luminació deficient, mobiliari deteriorat, ni dutxes, ni vestuaris—; amb sostres que presenten curvatures visibles a les bigues —esquerdes, desnivells, senyals d'humitats, goteres, fusteria d'obra oberta i badada per la seva mala conservació, sense funció d'aïllament... Ho vaig veure i ho vaig viure; per tant, puc donar-ne fe i testimoniatge, i hi torno a insistir: si algú no ho ha vist o no ho ha viscut, aquí en tinc un recull fotogràfic.

A més a més, aquest estat lamentable de l'edificació, evidentment, no és només visual, no és només aquest «frapatge» de dir: «renoi, ostres, tu, això encara passa», sinó que és, evidentment, una cosa que va en contra del treball quotidià de professors i professores, de nois i noies, que impedeix el nivell de qualitat docent necessari.

De fet, em podria continuar explicant, però vostès saben que som l'hora que som i tenim els punts que tenim i especialment el nostre grup té molts més punts encara, però, en tot cas —hi insisteixo—, si poden anar-hi..., suposo que el senyor Magí Cadevall sé que hi va anar abans que jo mateix, i sé que altres diputats egarencs d'altres grups parlamentaris també hi han anat o hi van anar abans o després, però la imatge, realment, estranya. Per això vam presentar aquesta Proposició no de llei, en què instàvem a efectuar un peritatge tècnic complet de la situació de l'edifici, perquè sense ser tècnics nosaltres, certa impressió donava que el millor era començar de nou. Evidentment, abans d'això, buscant una solució alternativa per a professorat i alumnat mentre passés. Que es continuessin les obres de remodelació iniciades, ampliant-les a les aules, a les sales, als serveis de l'edifici, seguint el peritatge tècnic. I finalment, un estudi d'habilitat futura que s'ho plantegés amb seriositat.

Jo no sé el que el Grup de la majoria em podrà respondre; segurament que, de quan vam presentar la Proposició no de llei a ara, el Departament s'ha avançat, segur que no està arreglada tota l'escola perquè —hi insisteixo— seria un miracle que realment ens deixaria encara més astorats que esmaperduts ens va deixar aquella visita, però, en tot cas, insistim que allò de què parlem no és de petites remodelacions, sinó una qüestió global, i ens agradaria sentir, com

altres vegades hem dit, que tot i que no ens votessin a favor, doncs, hi hauria peritatge tècnic, hi hauria remodelació i hi hauria el que demanem, perquè, com vostès saben, el que ens mou a fer aquestes proposicions no de llei no és que siguin aprovades, sinó que se solucionin aquells problemes que denuncien.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari Popular a aquesta Proposició no de llei presentada pel diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya. Evidentment, no faltaria més, els tres punts que formen part d'aquesta Proposició no de llei són d'una coherència total i absoluta per solucionar el problema i, per tant, aquí, el Grup Parlamentari Popular sempre prestarà el seu suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, jo, com el molt il·lustre diputat senyor Ros, perquè a la seva condició de diputat uneix la d'alcalde, anunciar que també votarem..., el Grup d'Iniciativa per Catalunya està a favor de la Proposició no de llei, però, de tota manera, només tres notes sobre l'exposició de motius.

En primer lloc, per a un descendent de sabadellencs no deixa de sobtar que a Terrassa, que era la ciutat dels senyors, l'escola més antiga sigui només de fa quaranta anys, com diu: «El Col·legi Públic Bisbat d'Egara, edificat als anys quaranta, és avui l'escola més antiga de Terrassa.» Dius: «malament rai».

Segona cosa: a l'exposició de motius hi ha tot un paràgraf de literatura que és el retorn al realisme socialista en la literatura parlamentària, cosa que per a alguns no deixa de ser sorprenent. I una nota interessant, de tota manera, que és el tema que no es poden preveure mai les evolucions de la demografia; això em penso que ha sortit molt sovint en aquesta Comissió, i és «àrees que poden semblar» i es diu: «no, en tot el tema del mapa escolar hem estat veient..., aquí hi ha problemes d'una natalitat decreixent» i, en canvi, resulta que processos d'edificació fan que canviïn les perspectives de natalitat, i és el que també s'indica aquí; cosa que explica que no es tracti d'una obra inútil, sinó d'una obra que va, en tot cas, a favor del temps.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Cadevall té la paraula pel Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Per dir que votarem que sí, entre altres motius perquè tenim una proposició no de llei presentada anàloga i que és llàstima que no s'hagi pogut tramitar juntament per estalviar molèsties. De totes maneres, si, com espero, després de l'eloqüència del senyor Bargalló, el Grup de la majoria vota a favor, la podríem retirar. Si no voten a favor —cosa que considero

molt improbable, donats els arguments que s'han donat—, llavors l'haurem de mantenir per atenció als col·lectius: alumnes, pares, mestres.

Només voldria fer, a part de potser explicar per què és la més antiga de Terrassa, entre altres coses perquè en els ajuntaments pre-democràtics es va permetre l'especulació, jo diria. Hi havia, per exemple, el Grup Escolar Torrella, una interessant edificació modernista, doncs, que amb l'excusa de fer una escola més gran —ja està bé que fessin l'escola més gran en un altre lloc—, ho van ensorrar; l'escola, realment, la van fer en un altre lloc i sobre aquella antiga escola que seria un edifici molt digne per a equipament públic, doncs, ara hi ha una mena de gratacel o edifici sense cap personalitat i bastant alt, i això era abans dels ajuntaments democràtics.

Bé, però, realment, és la més antiga i jo diria que hi ha motius, com ha dit el senyor Bargalló, i en citaré dos. En primer lloc no es pot dir que no voten a favor perquè és només un problema de manteniment. Es pot desitjar i es pot demanar que es millori el manteniment, per part dels ajuntaments, de les escoles, però hi ha coses en aquesta escola que no són fruit ni tenen res a veure amb el manteniment. Per exemple, l'estiu passat, una de les actuacions que hi vam fer és perquè hi havia una curvatura enorme de les bigues de ciment. En dir «enorme» vull dir que en un passadís, per exemple, un armari posat junt a la paret es pot separar pel cantó de dalt gairebé deu centímetres de la paret, i que s'ha de faltar àmpliament; tal és la inclinació del terra, a causa de la curvatura de les bigues. La reforma que hi vam fer és clavar per sota, collar un passamà de ferro, perquè suposo que fa com una cinta —jo no en sóc tècnic i no puc saber si la mesura és adequada— fa com una cinta que impedeix que s'incrementi la curvatura de les bigues de ciment; però val a dir que a la vista no ofereix molt bon aspecte, ni tan sols els claus són tots de la mateixa mida i d'una simetria perfecta, no?

Bé, per tant, hi ha coses com aquesta, que la curvatura de les bigues no és un problema de manteniment: és un problema d'estructura de l'edifici. També l'altre argument que es podria donar, potser, per a votar en contra, és dir: «És que ja es fan coses, com ara l'estiu passat, que es van reforçar les bigues.» Però els problemes que ha assenyalat el senyor Bargalló, com les humitats, per exemple, els sanitaris —absolutament antics i desfasats, tant perquè abans es tenia una altra concepció com, podríem dir, pel deteriorament—, fan que sigui necessari, potser, com diu ell, replantejar-se si s'ha de fer un edifici nou o, en tot cas, segur que es necessita un pla, podríem dir, de reestructuració integral de l'edifici. Per tant, espero que també la majoria votarà a favor d'una cosa tan sensata.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Joan Baptista Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquest diputat, a l'hora de contestar i posicionar-se amb referència a aquesta Propo-

sició no de llei, ha de reconèixer que no ha visitat *in situ* aquest col·legi. Aquest diputat ha demanat informació al Grup Parlamentari i al Govern de la Generalitat, i aquesta informació és la que ens fa, doncs, en aquest moment posicionar-nos contràriament a la Proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana.

Aquest diputat ha vist col·legis públics —a la meua comarca, la Terra Alta, i a d'altres comarques— que estaven en una situació molt semblant —pitjor o millor; això no té massa importància—, malament, a molts llocs de Catalunya, però aquest diputat constata que aquests col·legis s'han arreglat, se n'han fet de nous, i la situació, doncs, general dels col·legis públics de Catalunya és bona. Això no treu que la situació del col·legi públic Bisbat d'Egara, doncs, sigui —com diu el senyor Bargalló en l'exposició de motius— mal..., precària, degut sobretot a la manca de conservació de l'immoble. S'ha citat aquí com un possible argument nostre que, segons l'article 52 del Decret 193/67, la conservació dels centres d'educació primària correspon als ajuntaments. Davant la situació constatada per les inspeccions del Departament d'Ensenyament, es va abordar la realització —com també s'ha citat per part del senyor Cadevall— d'una obra de reforma, ampliació i millora del centre en qüestió, a fi de millorar, sobretot, la seguretat estructural de l'edifici. Aquesta actuació fou iniciada l'1 de juliol del 94 i va finalitzar el 30 de setembre del mateix any; va comportar una inversió de 14.802.243 pessetes, i bàsicament va consistir en la reparació dels forjats.

D'altra banda, parlant de futur, atès que el Mapa escolar preveu que aquest col·legi esdevingui un centre tres-dotze, de bàsica, la Delegació Territorial ha proposat a la direcció d'aquest centre la possibilitat de realitzar un estudi general a fi que les successives intervencions arquitectòniques a l'edifici es facin en aquest sentit. La direcció del centre, lògicament, ha rebut positivament aquesta proposta, i el Departament té previst encarregar l'elaboració de l'esmentat estudi tan aviat com sigui possible.

D'altra banda, la demanda de places escolars prevista per al municipi de Terrassa no fa necessària, des del punt de vista de la planificació del Mapa escolar, cap construcció de nova planta.

Pels motius expressats —ja ho he dit abans—, el Grup de Convergència i Unió hi votarà en contra, i afegir, per últim, que, doncs, a pesar de tot, el que està clar és que, al centre, s'hi realitzaran obres, es millorarà, i la cosa, doncs, tirarà endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 8 vots a favor i 11 en contra.

Proposició no de llei sobre programació radiofònica i televisiva d'informació de la realitat multicultural de Catalunya i de la solidaritat internacional des de Catalunya

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre programació radiofònica i televisiva d'informació de la realitat multicultural de Catalunya, presentada per Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Jaume Rodri.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Saludar les diputades i diputats d'aquesta Comissió, amb qui tinc el gust, per primera vegada, doncs, de compartir una tarda de primavera. En definitiva, vinc en nom propi, però els podria dir —no sé si s'ha donat altres vegades— que podria ser amb l'esperit d'una comissió a una altra comissió. El que els vinc a plantejar avui, senyores i senyors diputats, neix de la Comissió d'Immigració de Treballadors Estrangers d'aquest Parlament, on es va debatre durant tot un matí la situació que jo els vull plantejar, i aleshores, a efectes tècnics, és aquesta Comissió la que hauria de prendre nota i la que pot prendre posicionament sobre el que els vaig a plantejar. No vinc en nom de la Comissió, però sí que els puc assegurar que l'esperit de la Comissió aquell dia, de tots els diputats i diputades, anava en la línia que jo intentaré avui trametre'ls a vostès, el que fa la Proposició no de llei que avui els presento.

És un fet —i es constata a tot nivell: no cal insistir en coses que són l'evidència mateixa— que Catalunya és a les portes de nous moviments importants de migració, de gent que arriba d'altres cultures, i sembla ser que ja tothom té bastant clar que el medi social o la societat en què viurà, aquí o fora d'aquí, serà ja arreu una societat mosaic, no homogènia, amb quantitat de gent de cultures distintes; per tant, la multiculturalitat és un fet que hem d'assumir. Aleshores, han passat per aquesta Comissió a què els feia referència distinta gent, que vénen de cultures ben diverses a la nostra, però que estan inserits, estan..., no anava a dir la paraula «integrats», sinó que comencen a sentir-se pertanyents a la nostra societat, al nostre país. Però constataven ells i constatem nosaltres —i d'aquí la Proposició no de llei— que una de les coses a fer, no l'única, però una de les coses importants a fer —i en això, lamentablement, no seríem pioners, perquè Europa ja ens ha passat al davant, molts països d'Europa ja ens han passat al davant— era intentar que aquesta multiculturalitat fos ensenyada, fos, d'alguna manera, divulgada, fos explicada i, jo diria, atenuada en el que tingui —que sempre en té— de controvèrsia i de situació de risc. Aleshores, els mitjans públics de la Generalitat, del nostre Govern, podrien fer-hi alguna cosa, i en aquest sentit distinta gent que ha comparegut a la nostra Comissió ens ha fet aquesta demanda reiteradament.

Val a dir que la situació, la situació més important dels immigrants i treballadors que vénen a casa nostra —parlem dels pobres perquè, els rics, aquests tenen altres problemes, però aquests no— es resol bàsicament en un 90%, un 99%, de

tipus jurídic, que, per tant, no és aquí específicament el lloc, però sí que, des dels mitjans públics, s'hi podria fer alguna cosa. El 80% dels immigrants que tenim a casa nostra –no sé si vostès ho saben–, el 80%, han de renovar el permís de residència cada any, i molt sovint, quan els arriba, ja els arriba caducat. Aquesta és una situació d'angoixa terrible, en què hi ha molta part de desinformació del mateix ciutadà que conviu amb nosaltres.

Aleshores, certament hem detectat –i ho ha detectat bastant gent–, una mica, que des de les administracions es vol cansar l'immigrant perquè marxi, i, en aquest cas, davant dels mitjans públics se'l vol ignorar perquè ell mateix no es doni per present en aquesta societat, i tot el que es fa és fer-lo patir, perquè no marxarà: se li infligeix un dolor afegit al que ja té pel sol fet de trobar-se en situació precària i lluny del seu món, diguem-ne.

Aleshores, tant des del punt de vista social com des del punt de vista cultural com des del punt de vista religiós, un informe de Girona que ha subscrit la major part de la societat catalana –de la gent que treballa, sobretot, en aquests sectors– apunta solucions d'aquesta mena.

La nostra Proposició no de llei abasta tres temes. Primer, que hi hagués realment presència pedagògica seriosa, d'informació objectiva, d'aquesta que pesa, que és real, en els nostres mitjans de comunicació, sobre l'actual realitat de Catalunya, que comença a ser multicultural, no ja de dues cultures, sinó de bastantes més; i això és absent, de moment, com si hi hagués una por que, si les coses no s'ensenyen, faran o menys mal o no hi seran tan presents.

L'altre seria: reclamem espais periòdics sobre solidaritat internacional, que això passa per espais concrets programats, específics, per a distintes cultures que hi ha en aquest país, que podrien tenir en algunes franges horàries espais d'informació jurídica, espais d'informació cultural, en la seva llengua, a fi que ells, a casa nostra, en la seva llengua, tinguessin uns espais vehiculars que els anessin fent fer el pas de pertinença a la nostra comunitat.

I, en tercer lloc, les distintes respostes que Catalunya dona al problema de la solidaritat internacional. Catalunya és pionera en això; no d'ara: de fa més de cinquanta, de seixanta i de setanta anys, i els nostres mitjans públics creiem que no hi donen l'atenció que caldria. És un fet de generositat positiva de la nostra societat que és, si no ignorada, almenys relegada a un d'aquests espais en què de tant en tant s'informa de coses estranyes, però que no formen part, una mica, del treball quotidià solidari de la societat catalana.

Aleshores, la nostra Proposició de llei seria en el sentit que ve marcat aquí, és a dir: demanar al Govern de la Generalitat que promogui, que «apreti», que vigili, que s'esforci a trametre, en els seus mitjans de difusió, aquesta triple inquietud que demostra o que explica aquesta Proposició no de llei.

No els vull cansar més; penso que el tema és conegut. De comissió a comissió, gràcies per l'atenció, i traslladaré aquesta atenció als meus companys de la Comissió de treballadors estrangers.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. També el saludem nosaltres en aquesta tarda primaveral; recordi, però, que és una proposició *no de llei* el que ha presentat. El Grup Popular té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per a anunciar el nostre vot afirmatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, el senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Per a anunciar el nostre vot favorable, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Convergència i Unió, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Bé, jo he de dir que, després d'escoltar la intervenció que ha fet el diputat Rodri i que ha anat més enllà, fins i tot des del punt de vista de plantejament profund, de la seva inquietud per tot el que fa referència al món del treballador estranger, m'ha despertat, doncs, alguna inquietud que abans de sentir-lo, doncs, he de confessar que no havia sentit i que se m'havia després de la lectura freda del que era la proposta que feia el senyor Rodri.

És conegut, perquè ell en forma part, que el Parlament està treballant en una comissió sobre el tema dels treballadors estrangers, una comissió d'estudi que encara no ha acabat la seva tasca; que, per tant, seria bo, des del nostre punt de vista, que coneguéssim quines són les propostes que farà la Comissió, que segurament en part poden anar en aquesta línia. I, per tant, jo li demanaria al senyor Rodri, com a titular de la proposta, i també als altres grups parlamentaris que ja s'han pronunciat a favor de la proposta del senyor Rodri, que es veiés la possibilitat de retirar la Proposició que en aquest moment ens fa el senyor Rodri i que en un termini, si volen, fixat, curt en el temps, tots els grups polítics intentéssim trobar una redacció que fos satisfactòria per a tothom i, sobretot, que estigués en línia, que estigués en la línia i en l'acord del que serà la comissió d'estudi. Perquè ens preocupa i perquè ens ha convençut la intervenció del senyor Rodri, li faig aquest oferiment, que va més enllà de qualsevol interès partidista o polític, sinó que té una transcendència humana que ens fa fer-li aquesta petició, amb el convenciment que entre tots plegats trobarem una proposició que vagi en la línia tant de la Comissió com del sentiment de tots els grups de la cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Senyor Rodri?

El Sr. RODRI: Sí, senyor president. Senyor diputat de la majoria, li agraeixo el que són paraules, penso, sentides pel que és una realitat que vivim. Disposat totalment a acceptar la proposta que fa el diputat de la majoria, caldria fixar, potser, el termini; a mi no m'agradaria que això se n'anés molt enllà: si en el termini de quinze dies o un mes poguéssim trobar, si li semblés –per no allargar-nos en una cosa que quedés perduda, justament, en el *timing*; de vegades les bones impressions queden perdudes en els *timings* no fixats, no?–, si el poguéssim fixar, a mi em deixaria més

tranquil a l'hora de retirar una proposta que ja, com pot comprendre vostè, fa dies que s'arrossega de taula en taula fins que ha arribat aquí. Per tant, si es pogués fixar el temps, jo em quedaria més tranquil i li ho acceptaria.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Codina...

El Sr. CODINA: Senyor president, miri, jo vull creure que el senyor Rodri ha cregut en la sinceritat del meu Grup i en la meua intervenció, i en aquesta línia, doncs, se'm fa difícil dir si poden ser quinze dies o tres setmanes, tenint en compte, senyor Rodri, que estan a punt, a punt, de concloure els treballs de la Comissió. Jo li suggeriria, si a vostè li semblés oportú –i als altres grups també– que esperéssim un temps indeterminat prudencial, mentalment curt, i si, en les conclusions de la Comissió de treball, que estan a punt de conèixer-se, de produir-se, doncs, no es recollís, li dono, li avanço doncs el compromís del nostre Grup de trobar aquest punt d'acord que buscàvem. Però no m'ho faci fixar en el temps, perquè en les condicions que estem en aquest moment a mi se'm faria molt difícil i em sabia molt de greu que perdéssim aquesta possibilitat per una qüestió de fer-ho en quinze dies o fer-ho en tres setmanes. Confii en aquesta voluntat d'acord i no ho fixem exactament en el temps, perquè em sembla que seria contraproductiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Sí, senyor Rodri?

El Sr. RODRI: Sí, allò que diuen els castellans: «Muy largo me lo fiáis, señor comendador.» És a dir, podríem dir «abans d'acabar la legislatura»; a mi tant m'és, posi la data que vulgui, a mi tant m'és. Jo el que no voldria és que això quedés perdut abans d'acabar aquest període de sessions... –ai, com se'n diu, d'això?–, període de sessions; abans d'acabar aquest període de sessions, abans del Nadal, no ho sé, alguna cosa; per acabar amb alguna cosa, per anar-me'n a casa amb alguna cosa als dits. M'entén?

El Sr. PRESIDENT: Bé, em penso que en tot cas ha estat prou debatut. Jo voldria, en tot cas, que el senyor Rodri decidís si acceptava la proposta del senyor Codina, o, si no, passaríem a votació.

El Sr. RODRI: Bé, poc remei els queda als pobres! Sí, accepto.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; per tant, doncs, aquesta Proposició no de llei queda retirada.

El Sr. RODRI: Queda retirada, senyor president, sí, sí...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

Proposició no de llei sobre l'edició en llengua catalana del document del permís de conduir, de la llicència de ciclomotor, del permís de circulació dels vehicles i de tots els impresos de procediment sancionador

Passem, doncs, ara al següent punt de l'ordre del dia, el número 15, que presenta una cinquena part dels membres de Convergència i Unió. El senyor Vila té la paraula.

El Sr. VILA I FORUNY: Moltes gràcies, senyor president. (Pausa.) Dues sentències del Tribunal Constitucional,

de juny de 1986 i abril de 1989, d'acord amb l'article 3.2 de la Constitució, preveuen que la cooficialitat de les respectives llengües espanyoles en determinades comunitats autònomes té conseqüències per a tots els poders públics a les esmentades comunitats i estableix en primer terme el dret dels ciutadans a utilitzar qualsevol de les dues llengües davant tots els òrgans administratius de la seva comunitat amb plena i oberta eficàcia jurídica.

El senyor Miquel Fàbregas i Fusté va veure denegada la seva sol·licitud que li fos tramitat el carnet de conduir en català pel cap provincial de Trànsit de Tarragona i pel director general de Trànsit. El gener de 1994 va presentar recurs d'alçada al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra la resolució de la Direcció General de Trànsit; el 8 de novembre de 1994 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat sentència segons la qual ha decidit estimar el recurs contenciós administratiu interposat i, en conseqüència, va declarar la nul·litat de les resolucions del cap provincial de Trànsit de Tarragona, de 20 de març de 1992, i del director general de Trànsit, del 22 de gener de 1993, per no ser conformes a dret.

Entenem que aquest dret individual escau normalitzar-lo i estendre'l com un fet administratiu habitual que a petició de l'interessat pugui rebre la resposta immediata del document en català. Per la qual cosa, els diputats sotasignats, pertanyents al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, proposen la Proposició no de llei següent:

«1. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat que faci les gestions oportunes amb el Govern de l'Estat perquè la Direcció General de Trànsit editi els documents de permís de conduir i la llicència de ciclomotor en català i els expedeixi a petició de l'interessat.

»I 2. La mateixa gestió haurà d'interessar-se en el document del permís de circulació de vehicles i del certificat de característiques, així com en tots els impresos que pertanyin al procediment sancionador i que l'interessat tramiti en català.»

Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se sobre aquesta Proposició no de llei, el senyor Ros Té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Per anunciar el vot favorable, per recordar que un cop més anem a remolc, en aquest cas, de la iniciativa d'un ciutadà que amb valentia i amb el suport dels serveis jurídics d'Òmnium Cultural va tirar endavant i, en tot cas, també en el sentit que almenys el sentit del nostre vot és un primer pas per aconseguir allò que hauríem de tenir, que serien els serveis complets sobre trànsit i, per tant, inclòs també el servei de l'obtenció del carnet de conduir, del permís de conduir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per..., el senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. No solament dir que votarem en contra, sinó que considerem impecable l'argumentació... Ai, a favor, perdoneu, és que m'he equivocat; ha estat un *lapsus linguae*... Avui no sé què passa, corre un aire que deu ser primaveral, senyor president, que fa que les paraules se'ns escapin de la boca.

Vull dir no solament que votarem a favor, sinó que considerem impecable l'argumentació justament que s'ha donat per part del senyor Vila. I dir que si és veritat que és una llàstima que a vegades les coses no es facin des d'instàncies de l'Administració, també és en canvi molt encomiable que els ciutadans de Catalunya no baixin mai la guàrdia i no pensin que tot ho han de fer les administracions, sinó que pel seu compte també defensin la llengua catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat acceptada, votada afirmativament per unanimitat.

Proposició no de llei sobre el Col·legi Públic Verd, de Girona

Passaríem ara al punt número 17. En tot cas, aquesta és una proposició no de llei presentada per tots els grups parlamentaris. Es volen posicionar o passem ja a la votació? *(Pausa.)*

Passem doncs a la votació.

Vots a favor?

Aquesta Proposició no de llei sobre el Col·legi Públic Verd de Girona, presentada per tots els grups parlamentaris, ha estat aprovada per unanimitat.

(La substanciació del punt dissetè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.)

